

Ú V O D N Í K

„Napište moderní pohádku na jednu stránku A4 písmem velikosti 12 a odevzdejte ji příští týden,“ řekl jednou pan učitel Dobrovolný. My ji napsali – a tady je výsledek našeho snažení, soubor třiceti dvou pohádek. Každá je od jiného autora z naší třídy, primy B Arcibiskupského gymnázia.

Ale ne aby se nějaký lehkomyšlník domníval, že napsat takovou pohádku je něco snadného, co se sfoukne za dva dny. Nejdřív musí přijít nápad. Potom se nápad musí hezky zformulovat. Pak odevzdat učiteli a po vrácení opravit celou tu horu pravopisných chyb. Ale pak se třeba zjistí, že některá formulace se na své místo nehodí a musí se přepsat.

Mimochodem, oříšek je i v tom, napsat text bez toho, aby obsahoval některé nemilé dvojsmysly. Soustředíte se na vlastní myšlenku, a proto nedokážete číst text očima druhých. A ti tam mnohdy spatří něco, co vy nevidíte.

Co se ilustrací týče, dělali jsme si je sami, i obrázek na obalu. Pomáhala nám paní profesorka Peterková, která nás učí výtvarnou výchovu. Ilustrace vznikaly na způsob koláží a obálku vytvořila naše spolužačka Anička Prokešová.

Vlastně jsme si celou knihu udělali sami. Text, ilustrace, obálku. Jen pravopis a tisk obstarával náš profesor. Na závěr bychom mu proto chtěli poděkovat, že nám ukázal cestu, jak uplatnit naše nápady.

Běla Tollarová

11. ledna 2017

DÁMA

Z

OBRAZU

Ema
Pleskáčová

V pokoji je tma. Ostatně tma je všude, je přece noc. Na posteli se převaluje Judita zprava doleva. Už zase nemůže usnout. Už zase! Problémy se spánkem má Judita už od pěti let. Bohužel neví proč, ale šťve ji to dost. Každé ráno vstává hrozně unavená. Není divu, když tak málo spí. I rodiče vědí, že Judita má se spánkem problémy. Jenže jak je mají vyřešit? Rodiče se rozhodnou, že návštěva lékaře je na místě. Bohužel ani lékař si s Juditinou nespavostí neví rady. Teď už rodiče opravdu neví, jak své dcerce pomoci.

Po několika dnech (od návštěvy lékaře) přijede na pár dní tetička Kristýna. Když teta Juditu uvidí, spráskne ruce: „To děvče je nemocné?“ „Nemocná není,“ vzdychne maminka, „ale to její spaní, už tak dlouho se pořádně nevyspala.“ „A u lékaře jste byli?“ ptá se teta. Rodiče jen smutně přikývnu. „Lékař tedy nic nevyřešil, tak se do toho vložím já,“ rozhodne teta, „začneme pokojem!“

Když přijde do pokoje, vyjekne: „No já bych taky nespala s tímhle obrazem nad postelí.“ „Co se vám na něm nelíbí, teti?“ ptá se tatínek. „Je na něm zvíře,“ dodá maminka, „a taky je krásně namalovaný.“ „Cože?!“ vykřikne teta, „tomu zvířeti sálá z očí hrůza, chudák dítě!“ Po chvíli ticha teta rozhodně řekne: „Tak to se musí vyřešit!“

Druhého dne, když rodina sedí klidně u oběda, vřítí se teta do jídelny s podlouhlým balíkem v ruce. Všichni se na ní nechápavě podívají. „Jé co jsi to přinesla, teti?“ zeptá se Judita s jemným úsměvem. „Nebud' zvědavá, hned se to dozvíš,“ vyhrkne teta a už rozbaluje balík. Když je papír dole, objeví se obraz. Na obraze je dáma, která drží šálek horkého nápoje. Má krásné dlouhé šaty a velký klobouk s peřím. Rodiče se na sebe nechápavě podívají. „No co koukáte,“ rozčílí se teta, „tenhle obraz pověsíme Juditce nad postel.“ Maminka se nejistě zeptá: „A je to nutné?“ To už se ale teta rozkřikne: „Je to nutné, ta holka skoro nespí, copak vy to nechápete?“ „No tak dobře,“ uklidňuje tetu tatínek. Ještě toho dne vyměnili obraz leoparda za obraz s dámou. Teta se tvářila nanejvýš spokojeně. Rodiče sice nechápali, proč by měl tento obraz Juditu vyléčit, ale nechtěli se s tetou hádat.

Večer se Judita uložila ke spánku a přemýšlela, jak by jí obraz asi mohl pomoci. Samozřejmě večer zase skoro nespala. Ráno vstala unavená jako vždy.

O týden později se večer zase převalovala z boku na bok, když vtom ucítila příjemnou vůni. Rozhlížela se po pokoji, odkud vůně přichází a hrozně se lekla, protože dáma z obrazu se na ni usmívala a podávala jí šálek. „Vypadáš unaveně,“ podotkla dáma, „nechtěla by ses napít meduňkového čaje?“ Judita chvíli uvažovala, ale pak si řekla, že je to určitě jen sen a nic se jí stát nemůže. „Tak dobrá,“ svolila nakonec. Dáma jí šálek podala. Čaj byl teplý a moc dobrý. Judita ho vypila až do dna a pak důmě prázdný šálek vrátila. Nestihla ani poděkovat a už spala.

Když se ráno vzbudila, zjistila, že musela spát skoro celou noc. Vůbec nebyla unavená, spíš naopak. Rodiče měli velkou radost a říkali si, že měla asi teta Kristýna pravdu. Judita měla sice taky radost, ale pořád jí vrtal hlavou sen, který se jí v noci zdál. „No co,“ pomyslela si, „každý má někdy divné sny.“ Ani na chvíli nepochybovala o tom, že se jí vše jenom zdálo. Netušila, že opak je pravdou.

Od té krásné noci Judita spala jako každá jiná holka. Ráno se jí sice z postele nechtělo, ale celé dny se už jen nemátožila, ale užívala si. Bylo to moc příjemné, ale sem tam přemýšlela nad dámou z obrazu.

„Crrr!“ zařinčel budík. To byl pro Juditu impuls, aby vstala a šla se nasnídat. Po chvílce převalování se posadila. Najednou si ale všimla, že má na peřině flek. „Co to je?“ lekla se znechucená Judita. Pak si k fleku přičichla a ucítila omamnou vůni meduňkového čaje. Když zvedla oči k obrazu, měl dojem, že na ni dáma mrkla.

Celý den na to nemohla přestat myslet. Ve škole se vůbec nesoustředila a s nikým nemluvila. Večer chtěla jít co nejdřív spát. „Já asi neusnu,“ vzdychla. Pořád musela myslet na dámu a na spánek neměla ani pomyslení. Jak o tom tak uvažovala, ucítila uklidňující vůni čaje. Otočila se na obraz a z něj se opět vykláněla dáma s šálkem v ruce. Judita si ho bezmyšlenkovitě vzala a začala z něj pít čaj. Dáma se usmála. „Judito,“ začala najednou, „to co se právě děje, není sen, je to skutečnost. Ten čaj, co teď piješ, je uspávací. Uspí každého. Až zase jednou nebudeš moci spát, stačí si vzpomenout na vůni tohoto čaje a já ožiju. Vždycky, když budeš potřebovat, dám ti ho, aby ses napila.“ Poté dáma Juditě vzala prázdný šálek a vrátila se do obrazu. Zmatená Judita chvíli zírala do prázdna, ale pak usnula.

Od této chvíle se už Judita nemusela bát toho, že by neusnula. Má přeci svoji dámu z obrazu.

Bojují proti plýtvání potravinami a proti hladu i chudobě. Shromažďují přebytky od výrobců a distribučních stanic a etape. V roce 2006 otevřeli v Praze. Dnes se nacházejí v každém kraji. Čím častěji se firmy a obchody obracují na tyto banky, aby jim pomohly se smysluplým užitím přebytků.

Jak dochází k distribuci?

Všechny organizace, které debraří potraviny, se...

V rámci Národní potravinové sbírky se lidé zamyslí a nasbírá se množství potravin. Jak ale můžou pomoci i během roku?

Třeba se angažovat jako dobrovolníci v krajských potravinových bankách a dát k dispozici trochu času. Mohou organizovat sbírky trvanlivých potravin na pracovištích, ve školách, ve sborech a farnostech či na úřadech. Mohou také ve svých firmách lobbovat, aby když vyrábějí nebo prodávají potraviny, myslely na banky a v případě převisu nabídky nad poptávkou...

Kateřina Puřov

Jednou o půlnoci se na zámku narodila princezna Lily. Byla stejn jako kad jin právě narozen holčička, měla krtk tmav vlasy, malinkat nos, naruzovlou pusou a oči... pravda, ty byly trochu zvlstn... Byly krsn modr, ale kolem zornicek měly takov uzk erven kruh, až skoro ohniv... Ale co, řekli si krlovst rodiče, vědět to není skoro vidět... a dále se třili z krásu mal holčičky. Lily rostla, vlasy jí zsvtlaly, ale její rodiče trochu znepokojovalo, že kruh kolem Lilyinch zornic se postupem času stále zvtřřoval a zvtřřoval. Když bylo Lily patncet let, oči už byly více než z poloviny ohniv zbarven. To už se paní krlovn naplnil pohár trpělivosti a začala přecházet sem tam a z rohu do rohu po trnnm sle a lomila rukama: „To snad není mon! Jeřt před pár lety měla oči krsn modr a ten zpropaden ohniv pruh nebyl skoro vidět! Musíme s tím něco udělat! Takhle si nakonec začnu myslet, že se nám promn v nějakou přseru! A co tomu řekne veřejnost?!“ A potom omdlela. Král tedy okamit začal poslat pro vřeljak doktory a řarlatny, aby jim řekli, co se to s mladou princeznou děje.

adn z nich vřak nemohl najít pdn důvod, proč m Lily tyto problémy. Tedy, nařli se i tai, kteří si vyměřili rzn věci, jako třeba že musejí mít v rodině nejspře njak monstrum a že to prost zddila, načež se královna urazila, zbruntnla a začala něco nesrozumitelného mruet, mručení postupn nabralo hlasitosti, a peřřlo v nepřijemn jekot. To už král nemohl jinak a musel zakročit. Vtřřinou doktora vyhodil, ale jednou se taky neudržel a začal křet (nebudu radř říkat co, ale mu vás ujistit, že lichotky to nebyly). Když už nebyl adn doktor k nalezen, řekl král s vnou tváří krlovn: „Nerad to říkám, ale jin možnost není, tedy, chceš-li nař dceři pomoci...“ „To vř, že chci!“ odvtla kvapn královna. „Tak tedy,“ pokračoval král, „pozveme čaroděje z ernho lesa. M sice tmn srdce, ale hodně toho v.“ Zdřen královna už už otevirla pusou, aby něco namítla, ale když viděla manželův pevn a rozhodn výraz, rozmyslela si to a jen mlcky přikvla. Hned druhý den ráno král vyslal posla za čarodějem. Za dva dny se vrátil se vzkazem, že čaroděj přijede za tř dny. Král se rozhodl, že než čaroděj doraz, promluv si s Lily. Jemn zaklepal na dveře

princezniny komnaty. „Kdo je tam?“ ozvalo se. „To jsem j,“ Odpověděl král. Princezna poznala znm hlas a řekla: „Tak pojď dl.“ Král tedy vstoupil. Lily na něj upřela ohniv pohled. Zabolalo ho u srdce. Princezna je takov jemn dvka s dobrými způsoby a ty ohniv oči bohužel vypovídaly o pesnm opaku... „Nu, začal, chtěl jsem ti jenom říct, že sem přijde čaroděj z ernho lesa.“ Spatřil náznak strachu v rudch očích a ihned dodal: „Neboj se, nenechám ho, aby ti ublížil.“ „Děkuji,“ řekla s uřmvem Lily. A tím jejich rozhovor skončil.

Za tř dny opravdu dorazil arodj. Pustili ho k princezně do komnaty a na rozkaz krále okolo rozeřavili stráže. Princezna měla z čaroděje trochu strach, ale nedala na sobě nic znt. arodjovi stačil jeden jedin pohled do ohnivých oči a ihned věděl, o co se jedná. Zatímco se v jeho tmn mysli rodil plán, řekl princezně: „Vř, existuje jeden pták, který má takovou moc, že může ovládat oheň. Jmenuje se Fénix, také mu někdo říká ohniv pták. Ohniv oči m proto, že mezi tebou a jím je jaksi spojení, takov pouto, které vás vže k sob. Ty m jeho oči a on zas ty tv. Také m jeho moc, ale neumř ji ovládat. Jedin, kdo t te me naučit, jsem j. Chceš to naučit?“ „Hmmm... Ano!“ odpověděla Lily. „Ale m to jednu podmínku, pokračoval arodj. Nesmí se o tom nikdo dozvědět. (Tuto větu si vymyslel, protože věděl, že krlovst rodiče by mu odvoz jejich milovan dcery zatrhli a to by mu překazilo jeho plány.) Souhlasř i tak?“ Mlad princezna se chvíli rozmysřlela, ale nakonec chuť získat kouzelnou moc zvtřila. „Ano“, řekla. Čaroděj jí chytil za ruku a vmřiku byli pryč. Objevili se v čarodějové chř uprostřed ernho lesa. Čaroděj po chvíli podal Lily nápoj s tím, že je to prvn krok k objeven její kouzeln síly. Lily vřak vytuřila, že je to podvod a ze strachu vylila nápoj na zem.

Mezitím vypukla na zámku panika, protože vřichni hledali ztracenou princeznu a král začal litovat, že dceru nechranil, jak slíbil. Neměl jí nechávat s čarodějem samotnou. Okamit vyslal směrem k ernmu lesu sv vojsko. Zatím arodj zjistil, že jeho prvn pokus o získání princezniny moci se nezdařil a nabídl princezně dalř nápoj. Princezna vřak znovu tajn nápoj vylila. Čaroděj se nevzdával a potřetí zkusil princeznu obelstít. Nabdnu jí oarovann jahodov kol. Princezna měla už velk hlad a kol rychle snědla. V tom okamřiku její oči začaly ztrácet ohnivou barvu a naopak ty arodjovy jí začaly získávat. Začal se hrzostřn smt, a potom pravil: „Konen! KONEN! Splm celou tvoji rodinu a hlavn tvho otce, mého bratra!!!“ „Cože? Můj otec je tvůj bratr?“ zdřen vykřkla Lily. „Ano,“ pokračoval čaroděj, „a j, jako mladř bratr jsem nikdy neměl řanci se dostat na trůn. Teď už ale mm, když bratra zabiju!!!“ „Ne! To nemeř!“ vzpřala se Lily. „Ale m...“ arodj větu nedokončil. Nevěděl, že moc ptáka Fnix dokáže ovládat jen ten, který je pro to určen, a tím nebyl on, ale princezna Lily. Když se o to pokus někdo nepovolann,

nečeká ho nic jiného než smrt. Čaroděj tžece dopadl na záda, oči zbarven do ruda se obrátily v sloup a poté cel tělo vzpllo v plamenech. Princezna zaječela. Nn divu, byla to doopravdy hrzostřn podvan. To už ale do místnosti vtrhnul král se svou družinou. Když spatřil ohořel tělo svého bratra a zdřenou princeznu, vyhrkly mu slzy do oči. Potom Lily objal, vzal jí do náruči a odjel s n na zámek. Tam čekala královna. Lily pak jeřt cel večer vyprvřla, co se od jejího únosu stalo. Její rodiče hltali kad její slovo. Byli strařn rad, že se jim dcera vrtla a také, samozřjm, že už m zas ty krsn modr oči. Znamenalo to sice, že už Lily nemůže zskt Fnixovu moc..., ale ono to tak bude lepř, nemysřlte?

a O

s e

Děje

V

Měm

Pokoji

Když

TAM

Nejs e m

Když jsem jednou odešla ze svého pokoje, dělo se asi toto: nejprve začali panáčky v mém domečku cinkat nádobím a hledali něco k jídlu. Když nic nenašli, začali si stěžovat: „Zase tu nemáme žádné jídlo. Jestli to takhle půjde dál, všichni hladem zahyneme!“ Krabice s nádobíčkem to rozčílilo: „Budte rádi, že nemáte žádné jídlo,“ prohlásila. „Já jsem tak plná jídla, že asi prasknu.“ „Pořád se musíš vytahovat tím, že ty máš dost jídla,“ rozkřikli se panáčky. „Já že se vytahuju?“ rozkřikla se krabice. „A kdo tady pořád ...“ Větu už nedořekla, protože ji přerušily moudré hodiny slovy: „Tak už dost! Všechny nás tu už přestávají bavit vaše věčné hádky!“ Krabice i

panáčky utichli a dívali se, jak se, zatímco se hádali, kazeťák naladil a rozezpíval a jak teď probíhá bál všech mých triček, šatů, sukýnek, kalhot, ..., no zkrátka všeho mého oblečení.

Hlasitá hudba, na kterou všechno oblečení tancovalo, bohužel vzbudila miminka v kočárku a ta okamžitě začala plakat. Kočárky je chtěly utěšit, a tak je houpaly a jemně s nimi jezdily sem a tam. Bohužel to nepomohlo, jelikož kazeťák nepřestal hrát. „Tak buď už zticha!“ rozkřikl se jeden z kočárků a druhý se hned přidal: „Jo, děti kvůli tobě nemůžou spát!“ Mé růžové tričko se kazeťáku zastalo: „O ty maličké se máte starat vy. Kazeťák dělá jen svoji práci a vy byste měly dělat totéž.“ Kočárky se rozzlobily a jeden z nich řekl: „Od tebe to sedí. Kde jsi bylo, když tě má paní hledala a nemohla tě najít? Zrovna jste hráli na schovávanou a ty jsi bylo právě schované v koši a naše paní ti nebyla dost dobrá na to, aby ses jí ukázalo, takže tě hledala celé tři dny, než tě našla, to jsi taky zrovna dělalo svoji práci?“ Mé růžové tričko zrudlo a přestalo mluvit.

Místo něj však promluvíly zase kočárky. „No tak už tu strašnou hudbu vypni!“ rozkřikli se na kazeťák. Kazeťák se už rozzlobil: „Nebudete pořád všem říkat, co mají dělat, nás už to unavuje!“ A ze vzdoru začal hrát ještě hlasitěji. „Teď to už ale ruší všechny, už buď zticha!“ poprvé za dnešní den se ozvaly skříně. „Mluvte za sebe, já se třeba dobře bavím,“ prohlásily mé džíny. „Dobře,“ řekly skříně, „všechny to tady ruší kromě tebe a těch hloupých džínů...“ „Jakých hloupých?“ zeptaly se uraženě džíny. „Myslely jsme tím samozřejmě vás,“ opáčily skříně. Džíny na sebe nenechaly s odpovědí dlouho čekat: „Ale my nejsme hloupé!“ „To si jen myslíte!“ odsekly skříně. „Hele, to nebylo moc zdvořilý,“ zapojily se do rozhovoru mé obrázky, které ležely na stole. „Zato z vás zdvořilost přímo sálá,“ prohlásila jedna ze skříní se znatelnou ironií v hlase.

Hana Vlasáková

„Tak a dost, přestaňte se hádat!“ řekla krabice s nádobíčkem. Jenže to neměla dělat!

„Jó, od tebe to sedí. A kdo se dneska hádal tak, až ho hodiny musely okřikovat?“ zeptaly se jí obrázky. „Přesně tak,“ najednou se k obrázkům přidaly i kazeťák a skříně. Na to už ale krabice neměla nervy. Rozčílila se tak moc, že se pustila s ostatními do křížku a hlava nehlava po nich metala plastová rajčata, vajíčka, nože, vidličky i talíře. Rozpoutala se velká bitva, do které se přidaly i potřeby z mého penálu a všechny věci z mých skříní a šuplíků. Oblečení, panáčky a všechny věci, které vylezly ze šuplíků, byly pro krabici a sváděly boj proti kazeťáku, věcem z penálu, skříním, nástěnce a obrázkům. Ostatní bojovali jen tak a nebyli na žádné straně. Jediná věc, která nebojovala, bylo růžové tričko, které se ještě nevzpamatovalo a bylo pořád rudé jako rak. Všude kolem něj jinak probíhala vřava.

Už to vypadalo, že to skončí katastrofou, když vtom jsem vešla do pokoje. A právě včas. Všechno znehybnělo a já jsem tím zachránila svoje šaty, protože se je nůžky zrovna chystaly rozstříhnout.

A byl konec. Můžu vám snad už jen říct, že jsem ten pokoj musela tři hodiny uklízet a že když jsem si chtěla vzít do školy své růžové tričko, maminka mi řekla: „Tohle tričko si vzít nemůžeš. Vždyť už je úplně vyrudlé.“

U S M Ě V

MONY LISY

Linda Francová

Kdo z nás nikdy neporušil nějaké pravidlo? Řekla bych, že takových je na světě málo. Já jsem ale znala jednu holku, která denně porušila tři až čtyři pravidla a myslím si, že by bez toho ani nemohla přežít.

Maminka jí třeba řekla, aby se po šesté hodině večerní už necpala bonbóny, že jí bude bolet v noci břicho. Jak si asi myslíte, že to dopadlo? O tři hodiny později se Eliška (tak se ta holka jmenovala) převalovala v posteli a skučela bolestí. Myslíte si, že se z toho poučila? Ne, ani náhodou.

Když jednou byla s rodiči v Itálii, uviděla na pláži značku, na které stálo, že se na pláž nesmí nosit sklo. Co myslíte, že asi udělala? No jednoduše druhý den se na pláži místo lidí válely flašky.

Jednou zajeli do Francie. Bylo to tam překrásné. Maminka se už půl roku těšila, jak si zajdou k Eiffelově věži, ochutnají pravá francouzská jídla a taky chtěla obejít pár výstav.

Rodina se vydala i do Louvru, aby si prohlédli na vlastní oči slavný obraz Mony Lisy.

Byli v obrovském, podlouhlém sálu a na stěnách visely neznámější obrazy celé Francie. Uprostřed stály sochy a úplně vzadu byl vystaven ten nejkrásnější obraz ze všech.

A na něm hnědovlasá dívka v zelených šatech a záhadně se usmívala. Kolem obrazu bylo natažené lano a po stranách stály strážce.

Tatínek se na Elišku podíval a řekl jí: „To je Mona Lisa. Namaloval ji Leonardo da Vinci, no není nádherná?“ Eliška se opravdu moc líbila.

Vtom zpozorovala na stěně destičky se zákazy. Stálo tam, že se obraz nesmí fotit a že se na něj nesmí šahat. Eliška se uchechtla: „Od čeho jsou na světě pravidla, než aby se porušovala?“ Podlezla lano a už se sápla na obraz. Dotkla se

kousku jejího šatu. Najednou jako by Mona Lisa ožila, zašklebila se na Elišku, natáhla ruku a vtáhla ji do obrazu.

Holčička padala dolů zářivě modrým „tornádem“ a okolo ní vířily nejdůležitější objevy, vynálezy a úvahy celého lidstva. Najednou před sebou Eliška spatřila obraz Mony Lisy, vypadalo to, že tornádo vystupuje z něj. Moc dlouho o tom uvažovat nemohla, protože ji znovu vtáhl.

Všechno se zastavilo. Stála v naprosté tmě. Malinko se začala i bát. Jediným zdrojem světla tu byl dohořívající plamínek svíčky. Bylo úplně ticho. Najednou někdo tlesknul a v místnosti se rozsvítilo. Eliška se rohlédla a spatřila před sebou překrásnou dámu, kterou

už od někud znala. Stála před ní Mona Lisa. Promluvila s kamenou tváří: „Dám ti hádanku, jestli ji uhádneš, vrátíš se domů. Ale pokud ji neuhádneš, zasekneš se v čase. Octneš se v 16. století. Jestli přijdeš na odpověď, stačí, aby ses dotkla mých šatů na obraze a pověděla mi ji.“

Chvilí se odmíkla a pak vážně pokračovala:

„Mladému zbývá ho hodně, starému již málo, nepatří tobě, ale ani mě a snad jen nemluvně by se ho nebálo. Víš, co to je?“

Mona Lisa se na Elišku tázavě podívala. Eliška naopak zrak sklopila, ani v nejmenším netušila, co by to mohlo být. Hádanku si opakovala pořád dokola, ale marně. Mona Lisa poznala z jejího pohledu, že je s rozumem v koncích, a tak ji raději dál netrápila.

Eliška se najdou ocitla ve velké zahradě. Byl horký letní den, ptáčci cvrlikali, potůček šuměl, listy na stromech ševelilo a sluníčko páliło. Všude tu bylo zeleno, jen skrze trávu vedla úzká kamenitá cestička. Eliška po ní přišla až k velkému kamennému domu.

Zaklepała na dřevěné dveře. Po chvíli slyšela klapání bot a mrmání. Dveře jí otevřel starý pán. Měl na sobě hnědou zástěru pocákanou všemi barvami, oči mu jiskřily, přívětivě se usmíval a dlouhý vous mu přitom povlával v lehkém letním vánku.

Sklonil se k ní a zeptal se, co by potřebovala a kde se tady vzala. Eliška odpověděla: „I kdybych vám to řekla, nevěřil byste.“ On na to z potouchlým výrazem: „Zkus to, třeba ti uvěřím, já se jmenuju Leonardo da Vinci. A kdo jsi ty? Eliška se usmála a všechno mu pověděla, on přitom přikyvoval.

Když Eliška domluvila, zeptal se jí, jestli by nechtěla zůstat u něj, dokud tu hádanku nerozlouskne. Eliška se zaradovala a vesele souhlasila. Když vešla dovnitř domu, úplně zatajila dech. Všude na stěnách visely obrazy a na stolech se válely různé vynálezy. Jedna věc ji zaujala ze všech nejvíc a to byly obrovské černé hodiny, které byly dvakrát větší než ona. Prošla dalšími dveřmi do ateliéru, kde si všimla nevelkého plátna, na kterém byl rozmalovaný portrét Mony Lisy. Byla to určitě ona. Vždyť tady seděla a záhadně se usmívala.

Když Leonardo vešel do místnosti, dáma zvedla hlavu a našťvaně se na něj obořila: „Leonardo, jak dlouho to ještě bude trvat? Už tu sedím celou věčnost a ty pořád nejsi hotový!“ Na Leonardovi bylo vidět, že už jí má dost.

V tom to Eliška došlo. Odpověď na hádanku byla „čas“. Mladý ho má hodně, protože bude ještě dlouho žít, naopak starý má času málo. Čas nikomu nepatří a každý z něj má strach, možná až na nemluvnata, protože ty o něm ani nevědí.

Najednou si uvědomila, že na obraze nejsou zatím namalovány Moniny šaty. Dokud se nedotkne jejich šatů na obrázku, nemůže se vrátit.

„Pane, mohl byste na obraz rychle nakreslit té dámě její šaty? Myslím, že už jsem přišla na odpověď.“ Jen to Eliška řekla, Leonardo už držel barvu a štětec a maloval šaty. Za chvíli byly hotové.

Eliška se s ním rozloučila a pak se dotkla šatů na obraze. „Čas,“ vykřikla, „je to čas.“ Mona Lisa ji vtáhla do obrazu. Elišku oslepilo prudké jasné světlo a vylétla z obrazu zpátky do výstavního sálu. Všichni se kolem ní seběhli. Udiveně ji pozorovali, protože není úplně normální, když někdo vyletí z obrazu.

Maminka už toho měla dost a obořila se na ni: „Já už opravdu nevím, co s tebou mám dělat! Vůbec nás s tatínkem neposloucháš a jsi drzá! Co si o sobě vůbec myslíš? Takže odteď už tě nikam nevezmeme, dokud se nezačneš chovat slušně.“ Eliška došlo, že teď je opravdu zle. „Maminko, maminko, já už budu hodná a polepším se,“ slibovala. A nad tím se musela usmát i Mona Lisa.

FIALOVÉ SOVĚ

Linda Francová

Byl jednou jeden hoch, který se jmenoval Jiřík. Zemřeli mu rodiče, a tak ho vychovávala jeho staříčká babička.

Jiřík měl babičku moc rád. Se vším jí pomáhal a vlastně se spíš staral Jiřík o babičku, než-li babička o něj. Bydleli spolu v malém domku kousek od potoka. Jelikož mnoho peněz neměli, musel Jiřík každé ráno k potoku na ryby. Když nic nechytily, byli o hladu.

Jednou za čas vzala babička Jiříka na prohlídku nějakého starého hradu nebo zříceniny. Jiřík tyhle návštěvy zbožňoval a celé týdny, ba i měsíce na ně vyčkával. „Už jen chvíli a zase se podívám do nějakého dalšího hradu,“ opakoval si neustále. Jedno mu ale nedalo: „Proč chodím s babičkou do hradů, které jsou od našeho domku vzdálené třeba i dvanáct mil, když kousek odsud je obrovský, starý a překrásný hrad?“ Už se na to babičky několikrát ptal, ale vždy odvětila: „Óo neptej se mne na to. Řeknu ti jen, že je

to převelice nebezpečné místo a že tam nikdy nesmíš vkročit!“ Jiřík jí měl rád, a tak se k tomu hradu nikdy ani nepřiblížil, ale stejně mu myšlenka na něj pořád vrtala hlavou.

Jedné noci přesně o půlnoci se mu zdál sen. Byla v něm krásná panna, měla dlouhé fialové šaty a byla moc smutná. Seděla v nejvyšší věžičce hradu, pro který už pár dní nemohl oko zamhouřit. Tu na něj ta krásná panna promluvila: „Jiříku, prosím tě, pomoz mi! Pjijď do toho hradu, nad kterým již tak dlouho přemýšlíš, a vysvobod' mě!“ V tom se Jiřík probudil.

Celý den na krásnou, leč smutnou pannu myslel a taky na to, co mu řekla. Měl chuť vydat se hned na ten zvláštní hrad. Pokaždé si ale vzpomněl na babičku, na její přísný zákaz, a proto se snažil dostat nějak tu myšlenku z hlavy.

Druhou noc se mu sen zdál znovu. Byl skoro na chlup stejný, až na to, že panna byla mnohem smutnější a zoufalejší. Celý den byl již Jiřík napjatý jako struna, ale pořád si dokola opakoval: „Musím tu zůstat kvůli babičce. Musím vydržet.“

Třetí noc se sen opět vrátil. Byl podobný jako první dva, až na to, že panna byla zase zoufalejší, a když nemluvila, plakala. Jak se probudil, rozhodl se, že tu pannu musí stůj co stůj vysvobodit. I vydal se tedy na cestu. Kudy cesta vedla, již dávno věděl. Byl asi v půli cesty, když zahlédl v jezeře, okolo kterého procházel, barevné stvořeníčko, co slabě pískalo. Hoch nečekal ani chvíli a skočil do jezera. Doplnal k malému stvoření a vylovil jej z vody. Bylo úplně celé promrzlé a třásl se po celém těle. Když si ho Jiřík důkladně prohlédl, zjistil, že je to sovi mládě, které je však celé fialové. „Trochu nezvyklá barva pro sovu,“ pomyslel si v duchu. Zabalil sovičku do šátku, který měl kolem krku, a jelikož byla ještě zima a šero, rozdělal oheň, aby sovičku zahřál. Ráno se sovička probudila. Pohlédla na hocha a pravila: „Děkuji ti mnohokrát za záchranu! Vypadla jsem z hnízda na támhleť borovici, a jelikož zatím neumím létat, nedokázala jsem svůj pád zbrzdit.“ Jiřík ji udiveně pozoroval a nic neřikal. Sovička pokračovala: „Vím, kam máš namířeno a pomozu ti, ale musíš vyplnit každý úkol, který ti uložím a poslouchat mne na slovo.“ Jiřík byl rád, že mu někdo chce pomáhat, a tak souhlasil se vším, co po něm ta zvláštní sova chtěla. Vydali se tedy společně na hrad. Zanedlouho již stáli před jeho branami a Jiříkovi se trochu sevřelo hrdlo, jelikož nevěděl, co ho v hradě čeká. Přesto do něj bez váhání vstoupil. Podíval se na pravou stranu, podíval se na levou stranu, podíval se před sebe. Celý hrad byl pokryt tlustou vrstvou prachu, jako by sem již delší dobu nikdo nevkročil. Sovička pravila: „Nyní tě čeká první úkol.

Projdeš místností, kde prožiješ své nejhorší noční můry. Vstoupíš tam a uvidíš proti sobě dveře. Těmi projdeš, jinak krásnou pannu nezískáš. Jak tam vstoupíš, nemůžeš se vrátit zpět. A pamatuj, neohlížej se, jinak se proměníš v kámen.“

„Tak tedy kupředu!“ pomyslel si a vešel společně se sovičkou do místnosti. V tom to začalo! Jiříka zalil studený pot. Byla tu první noční můra. Měl pocit, že padá z nějaké opravdu vysoké věže. Podíval se na strop, který se od něj rychle vzdaloval. Udělal krok vpřed a první sen ho opustil. Tu přišla druhá noční můra! Sahaly na něj studené ruce, jakoby mrtvé a slyšel vysoký hlas ostrý jak břitva, jak se směje, nebo spíš vříská. Jiřík se klepal strachy, ale udělal i druhý krok v před. V tom přišla poslední, třetí noční můra. Stál sám v bílém prázdnu. Mohl křičet a řvát, jak chtěl, ale nikdo ho neslyšel, nikdo mu nepomohl, nikdo tam nebyl! Byl tam úplně sám. Jiříkovi stékaly po tvářích slzy. Tohle byla jeho nejhorší noční můra. V tu chvíli si chtěl sednout a zůstat tady úplně sám. Už napořád. Ale pomyslel si: „Je to jen sen, je to jen pouhý přelud, nic z toho není skutečné!“ Udělal třetí krok a sen ho opustil. Vyšel dveřmi ven a hlasitě si oddechl.

„Vedl sis dobře, Jiříku,“ pravila sovička, „nyní tě čeká druhý úkol. Musíš zabít dvanáctihlavou saň, která sídlí ve vedlejším pokoji. Saň zatím spí, ale k východu se nedostaneš, dokud ji nezabiješ. Musíš jí setnout všech dvanáct hlav tímto stříbrným mečem.“ Podala mu překrásný stříbrný meč.

Mladík na nic nečekal, vzal si od sovičky meč a vešel do místnosti. Místnost byla obrovská. Bílé stěny byly ošlehané plameny a podlaha celá poškrábaná. Pohlédl do rohu a uviděl něco hrozného. V rohu se válely lidské kostry a vedle nich uviděl obrovskou dvanáctihlavou saň. Jak ji spatřil, ulekl se a začal pomalu couvat zpět. Ale jak couval, zakopl o nějakou kost. Saň otevřela oči. Jiřík na nic nečekal. Přiskočil k ní a uťal jí dvě hlavy jednou ranou. Saň zařvala. Rozmáchl se po něm obě tlapou. Jiřík uskočil. Rozběhl se k ní a dřív než se saň vzpamatovala, usekl jí další čtyři hlavy. Saň byla oslabená, zemřít se jí však nechtělo a použila svou další zbraň, oheň. Jiřík jen taktak stačil uhnout, aby ho oheň nezasáhl. „Tohle nikdy nedokážu,“ ztrácel již naději. Ale v tu chvíli dostal nápad. Saň vypálila svou ohnivou salvu znovu. Když se to stalo, ztratil se v dýmu a potichoučku se přikradl ze zadu k sani. Rychle se napřáhl a zbylých šest hlav se válelo na zemi. Jiřík se zaradoval: „Už jenom jeden, poslední úkol.“

„Udatně jsi se sani bojoval. To bylo opravdu pozoruhodné!“ pochválila ho sovička. Pak se ho zeptala: „Máš pořád ten stříbrný meč, co jsem ti dala?“ Jiřík přikývl. „Vezmi tedy ten meč a setni mi s ním hlavu!“ Chlapce ta žádost zaskočila: „proč by někdo chtěl být o hlavu kratší?“ Navíc se sovička stala jeho průvodkyní a přítelkem. „Nezapomeň, cos mi slíbil,“ připomněl mu sovička, „že mě budeš ve všem poslouchat.“ Hlavu jí setnout nechtěl, nechtěl se s ní rozloučit, ale věděl, že musí. Napřáhl se tedy a se slzami v očích jí hlavu useknu. Jak to udělal, stalo se něco úžasného. Zámek se probudil z dlouhého spánku, zmizela všechna špína, stěny nabyly veselých barev, všude bylo plno nábytku a na místě, kde před

chvilí leželo bezhlavé tělo jeho fialové přítelkyně, nyní stála překrásná panna z jeho snu. Panna padla Jiříkovi kolem krku a děkovala mu za záchranu. Vysvětlila mu, že se do ní zamiloval zlý černokněžník, ale ona ho nemilovala. On se na ni hrozně rozlítil a zaklel ji do těla malé fialové sovy. Panna pak čekala na záchranu několik staletí a nyní byla vysvobozena.

Jiřík se vydal pro babičku. To bylo radosti, už si myslela, že ho nikdy neuvidí. Když slyšela, jak dobře si počínal, odpustila mu i to, že ji neposlechl.

Den na to se konala slavná svatba, která trvala tři neděle a od té doby spolu Jiřík a krásná panna žili šťastně až do smrti.

Mobiláč

Andrzej
Masea'sko

Jirka je chytrý, milý a laskavý chlapec, ale bohužel je závislý na mobilu. Skoro veškerý svůj volný čas tráví s mobilem v ruce. Rodičům už to začalo vadit, a proto dovolují Jirkovi vzít si mobil jenom do školy. Doma ho má zakázaný. Někdy si hraje na mobilu i ve škole, ale o tom rodiče nevědí.

Jednou když jde Jirka domů, jako vždy s mobilem v ruce a píše si se svým kamarádem, najednou vrazí do stařenky. „Promiňte,“ omluví se hned Jirka, „neviděl jsem vás.“ „Ó, to nic. Nic se nestalo, ale vidím, že se ti líbí mobily. Co bys řekl malému dárečku? Mám tady jeden nabušený mobil s velikou pamětí a s výhodným datovým balíčkem,“ nabízí stařenka Jirkovi. „Já to nevyužiji. Chtěl bys ho?“ „To jako pro mě?!“ ujišťuje se Jirka. „No, jestli bys ho chtěl?“ odpoví stařenka. „Nevím. Ale vlastně proč ne. Tak Vám moc děkuji,“ poděkuje Jirka s radostí v hlase a vezme si mobil. Hned jak přijde domů, zavře se do svého pokojíčku a vytáhne z kapsy nový mobil, který dostal od stařenky. Zapne ho a hned se na domovské stránce objeví hra „WORLD OF MOBILÁČ“. Název zní zajímavě, a proto Jirka hru zapne.

V tu chvíli se s ním začne motat celý svět. Když to po chvíli přestane, zjistí, že je pořád ve svém pokojíčku, ale mobil, který mu dala stařenka, nikde nevidí. Jirka jde tedy do obýváku a tam vidí svoji maminku sedící shrbenou na židli, jak kouká do mobilu, který drží v ruce. Jirkovi to začne být divné, protože jeho maminka by nikdy takto s mobilem v ruce neseděla. Po chvíli vejde do bytu táta, je také shrbený a hledí do svého mobilu. Jirka se nahlas lekne. „Copak, Jirko?“ zeptá se táta. „Nic, Nic!“ vyhrkne Jirka nejistě a vyběhne ven na ulici. Když se kolem sebe rozhlédne, vidí že jsou všichni lidé shrbení, vyhublí, mají červené unavené oči a všichni hledí do svých mobilů. Jirka konečně pochopí název hry.

Najednou ho zaujme jeden z lidí, protože mu někoho připomíná, je snad nejshrbenější ze všech. „Vždyť je to můj brácha!“ vykřikne Jirka a rozeběhne se k němu. „Ahoj, Matěji! Ty jsi taky na mobilu?“

zeptá se Jirka. „No jistě. Ty snad ne?“ odpoví Matěj bez toho, aby se na Jirku podíval. „Matěji, nechceš jít dělat něco jiného než hrát na mobilu?“ zeptá se Jirka. „Ne,“ odpoví Matěj. „A víš, kdo jsem?“ začne se Jirka rozčilovat. „Ne.“ odpoví Matěj a pořád hledí do svého mobilu. „Tak se na mě podívej!“ zařve Jirka. „Nechce se mi,“ odpoví ledabytle Matěj. Jirka se tak naštve, že vytrhne Matějovi mobil z ruky. Matěj se na něj konečně podívá a zeptá se ho: „Co je?“ „No, chtěl jsem se tě zeptat, jestli nechceš jít dělat něco jiného než hrát na mobilu?“ odpoví už ne tak naštvaně Jirka. „Ne,“ odbyde Jirku Matěj a jde pryč. Jirkovi je do pláče a má velký vztek. Vráti se domů. „Mami, kdy budeme večeřet?“ „Jestli máš hlad, jdi si něco koupit, já nemám čas,“ odpoví mu maminka a stále drží svůj mobil v ruce. Jirka najednou vybuchne: „PROČ JSOU TU VŠICHNI NA MOBILECH?!“ Maminka v klidu odpoví: „Jirko, ty snad znáš nějaký svět, kde lidi nejsou na mobilech?“ Jirka smutně odběhne do svého pokoje, lehne si do postele a začne brečet. „To je určitě trest za moji závislost,“ říká si v duchu. Za chvíli do pokoje vejde Matěj pořád s mobilem v ruce. „Matěji, proč jsou tady všichni na mobilu?“ ptá se Jirka. „Já vlastně nevím, už když jsem se narodil, dali mi rodiče do ruky mobil a takhle to mají, myslím, úplně všichni,“ odpoví Matěj svým znuděným hlasem, kterým zatím mluvili všichni lidé s mobily. „A nechtěl bys vyzkoušet, jaké to je žít bez mobilu?“ zeptá se Jirka Matěje s nadějí v hlase. „Ani ne,“ odpoví bez rozmyšlení Matěj. „Fakt ne. Je to super,“ naléhá na něj Jirka. „Hele, jak víš, že život bez mobilu je super, tobě taky dali rodiče mobil, už když ses narodil. Byl jsi snad největší mobiláč, kterého jsem poznal a teď se s tebou něco stalo. Čím to je?“ ptá se podezíravě Matěj. „Závislost je špatná. Ti, kdo nejsou závislí, nejsou unavení, shrbení, vyhublí a je jim mnohem líp!“ snaží se Jirka Matěje přesvědčit. „Kdybys nebyl pořád na mobilu, mohli bychom jít hrát třeba fotbal.“ Matěj se zeptá: „Co je to fotbal?“ Jirka si povzdychne: „Ach jo, prostě bychom si mohli jít hrát ven v reálném světě.“ Matěj se, ne už tak znuděným hlasem, zeptá: „Opravdu je to tak super?“ „No jasně!“ odpoví Jirka. „Pojď ven.“ Matěj tedy jde s Jirkou ven. Když vyjdou ven ze dveří, začne se celý svět kolem nich třást, věci začnou mizet, i Matěj zmizí. Najednou zmizí celý svět. Všude je černočerná tma a objeví se velký svítící nápis „ERROR. HRA BYLA NARUŠENA“. Jirka si najednou vedle sebe všimne mobilu a pozná, že je to ten, co mu dala stařenka. Rychle ho vezme a vypne hru „WORLD OF MOBILÁČ“.

V tu chvíli se Jirka objeví zpátky ve svém pokojíčku a v ruce drží mobil od stařenky. Položí ho na stůl a běží do kuchyně. Tam jeho maminka právě vaří večeři. Jirka ji obejmě a je šťastný, že je zpátky doma v reálném světě.

Jirka už nikdy nebyl na ničem závislý, protože zjistil na vlastní kůži, jak by to mohlo dopadnout. A co se stalo s mobilem, který mu dala střenka? Dal ho svému kamarádovi, který byl také mobiláč, aby se napravil.

t o m k d o m i l u j e

v í c

Alex Kraňal

Takhle se jednou hádali dva manželé o to, kdo je přínosnější jejich lásce. Hádali se a hádali, až muž řekl své ženě příběh:

„Byl jednou jeden muž, který miloval svou přítelkyni a tak se s ní oženil. Manželka po něm v jednom kuse něco chtěla, ale sama jen ležela na pohovce.

Jednoho dne po něm chtěla odnést na trh vejce. Muž vyvolával, snižoval cenu a dělal všechno, co mohl, ale neprodal ani jedno vejce. Jen co přišel domů, žena se na něj rozhněvala. Ale jelikož ji muž velice miloval, odpustil jí to.

Druhý den ráno žena řekla, že když neprodal vejce, tak nemá čím živit děti. A řekla mu, ať jde prodat svůj sváteční šat. Muž šel na trh, ale ukradli mu náklad i s trakařem. Muž přišel domů s nepořízenou a žena se na něj rozhněvala, ale protože ji muž velice miloval, odpustil jí to.

Třetí den ráno se šel podívat do schránky. A co nevidí, je tam dopis, že jeho tatík zemřel. U snídaně řekl ženě, co se stalo a že bude pohřeb. Žena si usmyslela, že na žádný pohřeb nepůjde, a protože ji miloval, odpustil jí to. Když se muž oblékal na pohřeb, nemohl najít své sváteční šaty. Zeptal se ženy: „Kde mám sváteční

šaty?“ A žena odpověděla: „Potřeboval jsi peníze, tak jsi je šel prodat, ale ztratil jsi je. Pamatuješ?“ A tak šel na pohřeb v otrhaných pracovních šatech. I toto bylo ženě málo a přikázala mu jít se oběsit.

Když muž hledal vhodnou větev, potkal skřítko a ten mu řekl, že se ho jeho žena snaží jen podvést a schovávat si všechny peníze. Muž poděkoval skřítkovi a běžel domů. Prohledal dům a ve sklepě našel truhlu, kde byla spousta peněz a dokonce i jeho kabát. A ze zlosti a zármutku se nakonec oběsil.“

Manžel nestihl ani dopovědět příběh a už se do něj manželka navážela:

„Tím myslíš, že ta bába jsem měla být já?“

„Ne, nemyslím!“

„Aha, proč mi to teda říkáš?“

„Co ti říkám?“

„No ten příběh!“

A takhle se nejspíše hádají dodnes.

Viki
Tučková

Byl jednou jeden malý kluk, matka mu již zemřela a žil s ním jen jeho otec. Otec mu každý večer vyprávěl staré příběhy o dracích. Malý hoch neměl jméno, neboť to nebylo zvykem. Když do jejich městečka Carvahallu přijeli kupci, jeden kupec pravil: „Vypadáš jako velmi zdatný hoch, určitě máš před sebou velkou budoucnost.“ A ještě ten den dal klukovi jméno Asterix. To jméno nebylo moc známé, vědělo se o něm jedině, že patřilo prvnímu dračímu jezdcovi na světě. Asterix o tom nevěděl a byl velice šťastný, že dostal jméno. Když Asterix vyrostl, chodil lovit do Velkých hor. Nechodil sám, chodil se svým bratrem Ronem. Ron byl o něco starší než Asterix a taky si ho lidé mnohem více vážili. Ten toho již panečku dokázal. Například: zkrotil několik desítek koní, ochránil město před nebezpečím, pomáhal zraněným, no bylo toho spoustu. Jednou šel Asterix do lesa sám, protože Ron byl velice nemocný. Byla zima a sněžilo. Asterix se nebál, měl svůj luk a své tři šípy. Najednou uviděl jeskyni a pomyslel si: „Ve Vysokých horách nejsou jeskyně, tak co tu dělá?“ Asterix ani nepřemýšlel a hned ji šel prozkoumat. Byl tam obrovský oltář a uvnitř oltáře byla asi metr dlouhá díra. V té díře byl kámen – takový zvláštní, byl celý zbarvený do modra a měl sem tam na sobě fialový odstín. Asterix neváhal a hodil kámen do brašny, kterou měl po své matce. Když přišel domů, koukl se do svého diáře, kdy přijedou kupci. Měli přijet za čtyři dny.

Když kupci přijeli, Asterix šel kámen prodat. Ale nikdo ho nechtěl. Měl opravdovou cenu, ale byl tak tvrdý, že i kdyby z nebe spadl nerobit by se. Asterix šel spát a v noci ho vzbudil pištivý zvuk, ozývající se z jeho poličky, kde ležel kámen. Asterix kámen dal pod postel, když v tom uslyšel praskání – kámen praskl. Asterix neviděl na kámen, ale jedno už věděl: Není to kámen, ale vajíčko!

Trvalo celé tři dny, než se z vajíčka vylíhlo stvoření. Nevěřil svým očím, byl to DRAK! Asterix na něj namířil svůj luk a čekal, co bude. Drak byl o trochu větší než jeho dlaň. Po patnácti minutách v nehybnosti s napjatým lukem usoudil, že drak není hrozba, ale luk stále držel ve své ruce. Opatrně se posadil a drak vyskočil za ním. Asterix se lekl, ale nehýbal se. Dráček se o něj otíral a pořád vydával ten pištivý zvuk. „Asi má hlad,“ řekl si a zašel pro kus masa. Drak velice rychle rostl a již za týden dosahoval Asterixovi po hrudník. Asterix se bál, že to někdo zjistí, proto šel s drakem do

lesa. Postavil mu tam příbytek a často ho navštěvoval. Otec mu vyprávěl, že draci rostou stále, ale v dospělosti pomaleji. Drak toho dost jedl a tak Asterix bral draka na lovy s sebou.

Musel mu dát jméno, šel se zeptat otce na pár dračích jmen a ten mu s radostí vyjmenoval mnoho dračích jmen. Asterix přišel za drakem a řekl: „Budeš se jmenovat Bown!“ Avšak drak zavřel: „Tak třeba Kingoo.“ Teď drak nic nenamítal. Kingoo měl tři měsíce a byl velmi nesvůj. Když mu jednou Asterix dával jídlo, Kingoo uskočil a on se ocitl na jeho zádech. Ten se vznesl a letěli spolu asi hodinu. Po deseti minutách se Asterix až tak nebál a cítil se jako pták letící vzduchem. Po dlouhé jízdě Asterixe náramně páčila kolena a lýtka. Měl je celé krvavé od Kingoových šupin.

Asterix se velice zajímal o minulost své matky Seleny, která údajně zemřela ve válce. Zjistil, že jeho matka byla velice známá. Byla to totiž jezdkyně. Dračí jezdkyně. Asterixe potěšilo, že jde ve stopách své matky, ale rozhodl se, že nikomu neřekne, že je dračí jezdec. Nakonec ho stejně odhalili, a tak musel utíkat se svým přítelem Nemem. Na útěku byli velice dlouho a nakonec se nevyhnuli tomu, čeho se tak obávali – Stínům. Stíny se říká lidem, kteří jsou velice rychlí a silní a ani kouzla je nezastaví. Asterix a Nemo šli vedle sebe, když najednou uslyšeli tichouňké běhání před nimi a za nimi. Ve chvílce se před nimi vynořili Stínové, byli dva. Asterix vytasil svůj tenký meč a sesedl z koně. Nemo udělal totéž. Bylo ticho, ani jeden z nich nechtěl zaútočit jako první. Když v tom jeden ze Stínů vyběhl s křikem a zaútočil na Asterixe, který s vypětím všech sil odrazil jeho útok. Hned za prvním Stínem vyběhl i druhý a vrhl se na Nema. Asterix odrážel útoky Stína stále lépe a lépe. Nemovi se podařilo Stín taky na chvíli zdržet a potom mu pomohl Kingoo. Pomohl Nemovi, který už byl unavený a skryl se. Na Asterixe zbyli oba dva, ale Asterixovi se podařilo prvnímu Stínovi propíchnout srdce, ale v tom se na něj vyřítit další. Asterix cítil jen jak do něj vrazil druhý Stín meč, ale to ho nezastavilo a i druhého Stína zabil. Probral se až v nemocnici, kde vedle něj ležel Nemo. Oba byli naživu. Po krátké chvíli k Asterixovi přišel otec i bratr, oba nesmírně šťastní, že je naživu. Přišla i jeho přítelkyně Ayra ze vzdáleného severu. Asterix Ayru políbil a dál v klidu odpočíval, „Přežil jsem,“ řekl si, „Přežili jsme oba,“ odpověděl mu Kingoo, který byl vedle jeho postele. Asterix se ulekl, ale věděl, že je v bezpečí. „Tady jsem doma,“ oddechl si.

„A já navždy s tebou, maličký“ řekl Kingoo.

JAK SE NEJINDA

NAUČILA

JÍST

Michal Živný

Byla jednou jedna holčička. Jmenovala se Nejinda a vůbec nechtěla jíst. Nejedla na táboře, ve vybraných restauracích ani doma a už vůbec ne ve školní jídelně. Ve školní jídelně většinou nevaří moc dobře. Jídla jsou přesolená, kuchařky nepříjemné, polévka studená a ani nejsou schopni pořádně umýt nádobí, no posuďte sami. Problémy s potravou měla Nejinda odjakživa, už odmalička nechtěla nic jíst, a když už měla pořádný hlad, snědla maximálně pytlík chipsů, které jsou nezdravé.

Po čase se ve škole začaly dít divné věci. Když někdo vyhodil jídlo, ozvalo se z koše: „Mňam, mňam.“ nebo „Hm, koprová omáčka!“ Čím větší porci jídla jsi vyhodil, tím spokojeněji zněl hlas. Za týden se už všechny děti začaly bát a všechno jídlo radši vždy snědly, jen Nejinda pořád jídlo vyhazovala. Až jednou se stala hrozná věc. Když byl k obědu hrášek, šla zase Nejinda jídlo vyhodit, a ještě když seškrabávala hrášek z talíře, pomyslela si: „Neměla bych ten hrášek přece jen sníst?“ Pak si to ale rozmyslela a hrášek hodila do koše. Tu se ozvalo: „Ha, há, na hrách jsem čekal!“ A protože se po hrášku nadýmá, začal se Zbytkožrout (tak se totiž říká příšeře ze zbytkového koše) nadýmat. Když se v nadýmání zastavil, byl už velký jako jeden slon a mravenec k tomu.

„Děkuji ti, Nejindo, že jsi mě tak dlouho krmila. Za to tě sním až nakonec. Nejdříve si pochutnám na těchto!“ vzkřikl Zbytkožrout a začal se natahovat po ostatních dětech.

Vypukla panika. Všechny děti začaly utíkat a pištěly: „Pomóc!“ a v samém spěchu než aby utíkaly, spíš o sebe zakopávaly. Zbytkožrout popadl prvního, který mu přišel pod ruku, a chtěl ho sníst. A vtom vyběhl ze dveří kuchyně udatný kuchař s vařečkou v ruce místo meče a zařval: „Dost!“ Zbytkožrout se na něj podíval, pustil to dítě, které držel, a zeptal se: „Co chceš?“

„Mám návrh,“ vykoktal kuchař. „Když všechny necháš na pokoji, budu ti každý den vařit jídlo.“ Zbytkožrout se zamyslel a řekl: „Chtělo by to ještě něco.“ Nejinda náhle padla na kolena a vystrašeným tichým hlasem řekla:

„Já se polepším, všechno jídlo vždycky sním a každý týden ti záda namastím, tedy namasíruju,“ opravila se Nejinda. Zbytkožrout byl ohromen jejími rýmy a souhlasil. Navíc nabídl pomoc v kuchyni, aby tam lépe vařili.

Od té doby všem dětem jídlo chutná a Nejinda se proměnila v Jindu.

R **E** **Z** **A** **V**

NARA
Pr
zaslete
Ve tvaru
Vid
Aktivita trvá

p **r** **á** **t** **e** **s** **t** **v**

Aneb
Stará vana
a
Rezavá sprcha

Stella Juglora'

Jsem VANA. Taková ta starožitná se lvími tlapami, které jsou celé zlaté. Píši si deník, který je celý mokrý, protože se právě koupu. Mám tu hezkou společnost, támhle je páska přes oko, co ji měl Jan Žižka, támhle, jestli si dobře pamatuji je hračka Adolfa Hitlera z doby, kdy byl ještě malý. Inu, věci tu jsou různé, minulý týden tady byla výstava vyhynulých zvířat. Už jste asi pochopili, že jsem v muzeu. Se mnou je ve vitríně má nejlepší kamarádka, sprcha. Je sice stará a rezavá, ale mě to nevádí. Nikdy mě nenechala v bryndě. Proto tento deník bude věnován příběhu o nás.

Bylo to asi v 50. letech minulého století. V té době jsem byla velice důležitou položkou dobročinné aukce. Koupil si mě jeden mladý pár, poté aukce trvala ještě několik hodin. Jako poslední věc v aukci byla stará sprcha. S velikým nadšením si ho koupil ten MŮJ pár. V té době jsem byla nafoukaná a zlá. Nebohá sprcha to v té době nevěděla.

Celou cestu domů jsem přemýšlela, jak jí celou dobu pobytu u našich majitelů znechutit. Když už nás konečně namontovali a slavnostně namontovali, odešli, aby se rozhodli, jak se všem pochlubit novým doplňkem koupelny. To mi v té době ještě zvýšilo ego. Hned jsem se všemi věcmi začala sblížovat. Hned jsem zjistila jak vysoké je mé postavení. Po pár dnech jsem všechny začala pomlouvat a kamarádila jsem se jen s těmi, co mi sahal krásou a povýšeností aspoň po pas. Nejvíce zlá a ošklivá jsem byla na tu starou sprchu. Nejenže jsem ji pomlouvala, já ji neustále urážela a chovala jsem se k ní, jako by byla to nejhorší na celém světě. Protože jsem byla na všechny ošklivá a zlá, začala jsem ošklivě i vypadat. Začal mi prskat lak, barva na mých zlatých tlapách začala blednout. Když to moji majitelé zpozorovali, zavolali si na mě restaurátora, který mě celou dal do pořádku. Já se ale nepoučila!

Byla jsem stále ošklivá a zlá, neustále jsem všechny pomlouvala. „Když to takhle půjde dál“, řekl jednoho dne můj majitel, „budeme ji muset prodat nebo dát na skládku.“ Začala jsem plakat. A když vana pláče moc, přeteče a vytopí byt. Já jsem plakala tak moc, že po celém bytě vznikl asi 10 cm bazén....

To byla ta osudná chyba! Jistě jste si říkali, že zatím sprcha neměla nějaké důležité postavení. Tak se nebojte, teď už se o ní bude povídat až do konce. Ale teď budu znovu vyprávět.

Ta stará sprcha si toho, že už dávno nevypadám tak dobře jako dřív, všimla nedávno. Nechtěla se mě na to ale ptát (to jsem zjistila, až mnohem později). Když jsem na tom byla nejhůř, zeptala se mě, jak by mi mohla pomoci. Já jsem si tou dobou uvědomila, jak špatně jsem se k ostatním chovala. Snažila jsem se chovat hezky, ale oprýskaný lak už mi to neopravilo. Když jsem se s tím sprše svěřila, řekla, že se s tím dá možná ještě něco dělat. Tím mi dala obrovskou naději. Od tohoto dne mě sprcha začala učit dobrému chování, tak zvané etiketě. A já, aniž bych si to uvědomovala, začala jsem se postupně měnit. Je to neuvěřitelné, protože lak se napravit nedá, barva také ne, ale já se úplně změnila! Začala jsem být na všechny hodná. Po nějakém čase jsem byla i mnohem hezčí. Moji majitelé si toho také všimli. Řekli si, že když jsem taková krásná, že mě dají do muzea. Já jsem se moc těšila, ale mělo to jeden háček. Nebyla by tam se mnou moje sprcha. To díky ní jsem se dostala tam, kde jsem. Proto jsem se rozhodla poprvé promluvit na člověka. Musela jsem to udělat tajně a v noci. Jak jsem si usmyslela, tak jsem i udělala. Jako duch jsem začala promlouvat:

„Do muzea dejte i tu starou sprchu, vždyť je od slavného vynálezce! A navíc Vám díky Ní Vaše vana zkrásněla!“ potom jsem už jen mohla doufat.

Se sprchou měli ale jiné plány. Chtěli ji prodat. To jsem nemohla dovolit! S věcmi z koupelny jsme se dohodli. Vymysleli jsme tajný plán. Nebyl nijak zvláštně propracovaný, ale účel splnil skvěle. Už si ani nepamatuji, jak ten plán měl vypadat, to si musíte domyslet sami. Jedné noci jsme ten plán uskutečnili. Díky pomoci všech se po nějaké době se moje majitelka rozhodla, že to bylo znamení! Dala nás do muzea obě dvě!

No, teď se na nás můžete jít podívat. Každý večer si spolu povídáme. Jednou za čas začnu plakat, abych se mohla koupat, jako teď, když si píšu deník. Nebojte se, se sprchou máme tu nejlepší společnost. Teď je tu třeba věšák z doby Karla IV., nebo šaty Marie Teresie (už dostatečně ochutnané od molů....).

BENZINOVÁ

PUMPA

Anka Rückerová

Byla nebyla jedna stará zapomenutá benzinová pumpa. A na té pumpě od nepaměti prodávala stará záhadná babička Ell. Nikdo už nevěděl, od kdy tu vlastně babička byla. Protože ta pumpa byla stará a zapomenutá, moc lidí tam nejezdilo, ale občas se tam někdo zatoulal.

Byl taky jednou strýc Adolf a tetička Libuška. Ti se jednou rozhodli, že pojedou k moři. Strýc Adolf vytáhl auto, oprášil ho, umyl a mohlo se jet.

Když odbočili z D1, ocitli se na malé krajní silnici. „Tady je to hezké, Adolfe, ani nemusíme jezdit k moři!“ žvatlala nadšeně tetička. „A sakra!“ zařval strýc Adolf, „došel nám benzin a v takovémhle hrozném zapadákově!“ fňukal dál. „Jako bych ti neříkala, abys to auto natankoval, ale ne, to by se nestalo, aby tys mě někdy poslouchal!“ naříkala tetička.

„Čí to byl nápad jet na tuhle dovolenou?!“ řval už zase strýc. A tetička raději nic neříkala, věděla, že tak to bude lepší. Po dlouhé době se zase ozval strýc: „Ted' budeme asi muset to pitomý a starý auto tlačit!“

Oba se zapřeli a tlačili auto, ale asi po deseti metrech to vzdali a svalili se na zem. Už oba zmírali a vypadali, že se únavou už ani nepohnou, když tu náhle v dále uviděli benzinovou pumpu, z čista jasna se tam objevila. Sebrali poslední síly a auto tam dotlačili.

Když babička Ell uviděla další potenciální zákazníky, jak frustrovaně tlačí auto do kopce, radostí vyskočila a běžela jim naproti.

Zuřící strýc a našťvaná tetička si jí ani nevšimli, pořád se jen dál hádali. „Ehm, ehm, co byste si přáli?“ oslovila je babička. „Došel nám benzin!“ zařval našťvaně strýc a tetička ho okamžitě okřikla, ať se chová slušně. Zase se začali hádat a babička usoudila, že je to marná snaha. A tak došla pro benzin a nalila jim ho do auta.

Když si strýc a tetička všimli, že jim babička natankovala, poděkovali a odjeli.

Po cestě v autě se nálada moc nezměnila. „Měla sem si vzít Frantu Nováka!“ naříkala už zase tetička. „A já si měl vzít Květu Vošouhlíkovou!“ nadával strýc.

A protože ten benzin byl kouzelný, auto sebou začalo cukat a házet a zahalilo se do růžové pěny. Hned se zase všechno vrátilo do normálu. Byli zase na té samé silnici, ale něco bylo jiné, kousek od nich stálo auto a bylo zřejmé, že mu došel benzin.

Strýc a tetička popojeli, aby do auta viděli a koho to nevidí! Byl tam Franta Novák a Květa Vošouhlíková. A hádali se snad ještě víc, než tetička a strýc.

„Tak nakonec je asi dobře, že jsme zůstali spolu,“ řekl strýc Adolf.

Byl dvakrát jeden král a ten měl jednu dceru. Chtěl z ní vychovat jemnou princeznu, ale moc se mu to nedařilo. Když jednou utekla z hodiny tance, dal jí den domácího vězení.

A co udělala? Vylezla oknem a skrz korunu stromu se spustila do zahrady, kde vylekala zahradníka. „Takhle to už dál nejde!“ zuřil král, „Půjde k mému prastrýci černokněžníkovi na převýchovu!“ A tak se stalo, že princezna se dostala do budovy, co vypadala spíš jako vězení než jako škola. Po pár dnech si princezna řekla, že takhle to dál nejde: „Ještě pár dní a umřela bych nudou!“ Prstenem uplatila strážného, přelezla zeď a namířila si to rovnou k domu jejího známého obra Hromburáka.

Mezitím v chudém království vedle si král čte noviny: „Hele! Tady se píše, že jistou princeznu unesl strašný obr Hromburák a že kdo ji přivede zpět, tak dostane odměnu v hotovosti! To je něco pro nás! Synu, vypravíš se tam!“ „Tati né! Já se toho obra bojím!“ „Synu, nebuď strašpytel! Vždyť už je ti třiadvacet!“

A princ se vydal k domu obra Hromburáka. Pravda, nechtělo se mu, bál se, ale otce se bál víc než obra. A čím víc se blížil k obrovu domu, tím se bál víc. Když už byl v obrově lese, klepala se mu obě kolena. Ale to nebylo nic oproti tomu, že když se obrátil k útěku, málem do Hromburáka vrazil. „P-přišel jsem t-t-tě z-z-zabít,“ vykoktal princ. „Tak dobře,“ řekl klidně obr, „dáš si čaj?“ Princ byl tak ohromený, že souhlasil. Během pití čaje se vyjasnilo, že princezna nebyla unesena a že nechce být osvobozena. Po čaji princ odešel, a jelikož se bál vrátit domů s nepořízenou, utekl za sedmero hor a tam se nadosmrtně živil jako popelář.

Ale černokněžník měl sluhu Pučmidráta, který je odposlouchával při pití čaje a všechno mu řekl. Černokněžník všechno řešil co nejjednodušeji, a tak jen řekl: „Pošli pro ni vojáky, Pučmidráte! Ji ať přivedou živou, ale obra Hromburáka nešetřete.“ A Pučmidrát odpověděl jako vždycky: „Samozřejmě, vaše kouzelnosti.“ Když vojáci dorazili a kapitán zavelel: „Do útoku!“, obr Hromburák zrovna večeřel. A pochopitelně se mu nelíbilo, že mu těsně vedle hlavy prosvištěla dělová koule. Otráveně vstal od večeře, naházel vojáky na hromadu před dveře, dojedl večeři a šel spát. K černokněžníkovi dorazil jen kapitán, který se statečně ukryl v lese. Když mu pověděl, co se stalo, černokněžník zuřil. „Zatracenej obr! A i ta holka! A i prasynovec!“ A odešel do knihovny, kde začal číst velkou knihu.

Černokněžníkova pracovna, deset minut po půlnoci. „Vstávej, Pučmidráte! Už jsem na to přišel! Vyprav se do černého lesa a přineš mi tři pořádně jedovaté muchomůrky!“ Pučmidrát se vypravil do černého lesa, ale jelikož neznal houby, přinesl tři masáky. Když se vrátil, černokněžník mu začal nadšeně vykládat: „Až vypiju tenhle lektvar, všichni mě budou na slovo poslouchat. A

hoď tam ty muchomůrky, Pučmidráte!“ A Pučmidrát nic nenamítal, protože už tak poslouchal černokněžníka na slovo.

Když byl lektvar hotový, černokněžník pozval dva své nejvěrnější služebníky, kapitána a Pučmidráta, aby viděli, jak začne jeho vláda nad celým světem. Černokněžník ten lektvar vypil, ale jelikož tam nebyly jedovaté muchomůrky ale masáky, najednou se ozvala rána a místo černokněžníka, kapitána a Pučmidráta tam najednou stáli tři fialoví trpaslíci s květináči na hlavách, co začali tančit. A tančili dál a dál, až odtančili někam za obzor. Prý je viděli někde v jihovýchodním Norsku. A ostatní? Jelikož králové byli neschopní, v obou zemích vládla princezna a obr Hromburák.

Běla Tollarová

Když se řekne nepořádník, asi si představíte bordeláře, bincáře nebo umolousance. Tohle ale bude pohádka o chlapci Frantíkovi, který nic nedělal pořádně. Nikdy neměl ve škole všechny sešity, nikdy nebyl pořádně umytý, nikdy se pořádně nenajedl. Maminka i tatínek s ním měli velké starosti. Vždycky se Frantíka ptali: „Máš všechny věci? Nemáš ještě hlad? Jsi pořádně umytý?“ Frantík všechno poslušně odkýval a vyrazil do školy.

Ve škole měl hlad, protože se pořádně nenasnídal a zapomněl si svačinu, děti se mu smály, protože byl špinavý, a učitelé ho kárali, protože neměl pomůcky. Nikdo Frantíka neměl rád, až na maminku a tatínka. Holky si říkaly: „Hezký by byl, modré oči, zlaté vlasy, ale je to takový budižkničemu...“ A kluci zase: „Svaly by měl, ale použít je? Pche...“ A tak byl Frantík pořád sám.

Jednou si Frantík všiml, že jeho spolužák Pavel nese do školy kbelík zakrytý hadrem. Když se ho zeptal, co v něm nese, Pavel odsekl, že do toho nemá co strkat nos. Když po hodině nastala přestávka, seděl Frantík jako vždy ve své lavici a přemýšlel o tom, jaký má hlad. Tu na něj ze zadu něco lepkavého šplouchne. A je toho víc a víc. Frantík je najednou celý mokrý. Otočí se a vidí Pavla, jak se chechtá a v rukou má obrácený kbelík, ze kterého na Frantíka právě vylil bahno. „A mám toho dost,“ pomyslel si Frantík. „Uteču.“

Jak tak Frantík procházel lesem, slyšel zvláštní zvuky, se kterými se nikdy dříve nesetkal. Živé duši by to nepřiznal, ale bál se. Najednou se před ním zjevil stařík. Frantík se lekl tak, že odskočil dva metry dozadu a ještě minutu měl zrychlený dech. Stařík řekl: „Neboj se, Frantíku, vím, co tě trápí a chci ti pomoci. Tady máš, tohle ti pomůže. A teď se vrať domů!“ Něco Frantíkovi podal a jak se

objevil, tak zmizel. Frantíkovi zůstalo v ruce něco, co vypadalo jako přerostlé modré semínko rýže.

Doma se omluvil mamince a tatínkovi, že utekl. A začal se připravovat do školy. Když už si myslel, že má všechno, začalo mu semínko v kapse kvíčet: „Ještě sešit na češtinu! Ještě sešit na dějepis! Ještě učebnici biologie!“ Byl to tak nepříjemný hlas, že se Frantíkovi dělalo až mdlo. Ale jak se zdálo, nikdo jiný než on hlas neslyšel. Frantík si řekl: „To je zvláštní...“ Ale stejně si chybějící pomůcky přidal do aktovky.

Ráno při mytí si opláchl oči a chtěl jít na snídani. Ale semínko hned začalo kvílet: „A co čištění zubů? A co umytí celého obličej? A co krk?“ Frantík už to nemohl dál poslouchat, a tak poslechl.

Potom se šel nasnídat. Snědl kousek rohlíku s tenoučkou vrstvičkou margarínu. Ale semínko hned začalo kvílet: „To ti stačí? Nebudeš mít hlad?“ Frantík se zamyslel, a opravdu, uvědomil si, že bude mít hlad. A tak snědl ještě jeden rohlík s pomazánkou a druhý s paštikou. Semínko pochvalně zamručelo: „Správně! Ale ještě svačinu!“

Takhle semínko vždycky Frantíka opravovalo, když na něco zapomněl. Ale věci, na které zapomínal, pořád ubývalo a ubývalo a ubývalo, až Frantík přestal zapomínat docela. A byl to už docela normální kluk. Měl kamarády, učitelé ho měli rádi. Od ostatních dětí se lišil jen v jediné věci: měl na stole kouzelné semínko, které zhruba jednou za rok zakvíčelo: „Ještě sešit na češtinu!“

O Z L É M S L O N U

A R T U R O V Ě

Byl jednou jeden stůl. A ten stůl stál na krásném, vyšívaném koberci. Na tom koberci byli vyšité barevné zebry, sloni, žirafy, traviny, palmy a želvy. Jednoho zvířete se ostatní docela bála. Byl to

slon. Jmenoval se Artur. Ale byla tam vyšitá i jedna černobílá zebra, která se jmenovala Neli. A Neli se Artura bála ze všech zvířátek nejméně.

Ve dne, kdy lidé byli doma, stála zvířátka na svých místech a ani se nehnula. Ale v noci, kdy lidé spali, zvířátka vyšla z koberce. Artur byl v noci nevrlý a unavený a byl na zvířátka hrubý a zlý. Zvířátka už měla dost toho bát se a dávat pozor, aby jim Artur něco neudělal. Neli to všechno pozorovala a řekla si, že to tak nechat nemůže. „Pojďte všichni sem!“ zvolala Neli, „bude porada.“ Na poradě jim Neli představila svůj plán: „Až bude noc, kdy je úplněk, utečeme, protože kdo odejde z koberce při úplňku a ráno se do koberce nevrátí, už se nikdy vracet nemusí.“

Nastal úplněk a zvířátka vylezla. Jenom Artur o ničem nevěděl a tvrdě spal. Když byla všechna zvířátka venku, Neli požádala koberec, aby použil svoje uzamykací kouzlo. Koberec Neli vyhověl a uzamkl všechny své stěny. Artur pocítil otřesení a probudil se. Jakmile uviděl, že jsou všechna zvířátka venku a on je uzamčený v koberci, začal zvířátka prosit, aby ho pustila. Ale zvířátka si moc dobře pamatovala, jak je Artur trápil, a tak ho nechala v koberci za to, že byl zlý.

Alžběta Hudeníková

Po chvíli si zvířátka řekla, že půjdou pryč, a vydala se z bytu po schodech dolů. Když vyšla na ulici, najednou všichni přemýšleli, co si počnou. Neli také přemýšlela, a to usilovněji než všechna zvířátka dohromady. Zadívala se na zeď s plakáty. Byl tam plakát se zvířaty a logem městské ZOO. „To je skvělý nápad! Půjdeme do ZOO!“ vykřikla. Ostatním se ten nápad moc líbil. Tak se vydali pomalu, ale jistě do městské ZOO. Šli dlouho, po zakouřené silnici plné aut, autobusů, tramvají a lidí. Když už si všichni mysleli, že půjdou nejméně ještě alespoň sto let, stanuli před bránou do ZOO. Zeptali se ředitele, jestli by je nechtěl přijmout mezi ostatní zvířata žijící v ZOO, a on souhlasil. Každé zvíře teď žilo se svým druhem v jedné ohradě. Jen slon Artur pořád sám obývá uzamčený koberec.

O KLÁRCE A RŮŽOVÉM DOMEČKU

PRO

PANENKY

Za několika kopečky byla vesnice. A v té vesnici bydlela holčička. Jmenovala se Klárka. Byla to holčička jako každá jiná. Měla dva tmavé, docela rozcuchané copánky, zelené oči, které přímo jiskřily zvědavostí, a spoustu hraček. Nejraději ze všech měla panenky. Její oblíbená panenka se jmenovala Alenka, byla opravdu krásná, měla světle modré šatičky, růžové tváře a vlásky, které se jí vlnily do zlatých loken. Jediné co jí k panence chybělo, byl domeček. Ten si opravdu snažně přála. Jednou když se po obědě stavila u babičky, aby jí pomohla umýt nádobí a trochu poklidit, přání se jí splnilo.

„Klárko?“

„Ano, babičko?“ odpověděla holčička.

„Jdi se podívat na půdu. Pod starým houpacím křeslem je krabice převázaná zelenou mašlí. Přines ji prosím sem dolů.“

Za chvíli se Klárka vrátila s velkou krabicí v náručí.

„Vím, že máš narozeniny až za týden, ale tohle ti chci dát už teď,“ začala babička.

„Otevři si dárek až doma, aby se ti neponičil, protože je vážně kouzelný...“ Pak se na ni spiklenecky usmála, vyprovodila ji na autobusovou zastávku a holčička byla za patnáct minut doma.

„Ahoj, jak se ti líbilo u babičky?“ přivítala ji doma maminka.

„Hmm... Dobrý.“ Odbyla ji Klárka a už utíkala po schodech nahoru do pokoje.

V pokojičku opatrně rozbalila krabici, a co nevidí, nádherný domeček pro panenky starorůžové barvy. Bylo v něm úplně všechno od jídelny až po ložnici s péřovým povlečením. Později si všimla, že v obývacím pokoji na stolku stojí starý gramofon. Vypadal jako pravý, jen byl o hodně menší než doopravdický gramofon. Zkusila zatočit klíčkem, aby zjistila, jestli se ozve nějaký zvuk. Pak se dívence zamotala hlava a zdálo se jí, že se všechno kolem zvětšuje. Za chvíli byla velká asi jako panenka. Otevřela dveře a za nimi uviděla krásný jídelní sál, ve kterém seděla panenka Alenka.

„Těšila jsem se, že přijdeš na návštěvu. Nemáš hlad?“ řekla panenka.

Klárka ani nestačila odpovědět a už se před nimi otevřely dveře do další místnosti. Objevila se v nich obrovská pouť. Prvně si šly dát cukrovou vatu ve stánku u velkého plyšového medvěda, potom na horskou dráhu, na autodrom, a dokonce i na kolotoč. Když si pouť dostatečně užily, otevřely se druhé dveře. V druhých dveřích se ukáže rozlehlé cirkusové šapitó. Je plné různých cizokrajných zvířat slonů, lvů, vycvičených koní, akrobatů a nechybí ani nalíčení klauni, kteří vypadají, jako by vyskočili z obrázkové knížky. Všechna zvířátka dokonce umí mluvit. Poté se otevrou i třetí dveře, ve kterých se objeví obrovské kluziště s tak hladkým ledem, na který narazíte pouze na kluziště pro profesionální bruslaře. Když dobruší, černobílý tučňák jim nabídne zmrzlinu. Klárka na chvíli zaváhá, jestli se jí to všechno nezdá, ale nakonec si dá také.

Vím, že další dveře by se už otevírat neměly, protože v pohádkách bývá všechno jen třikrát, ale holčička neodolá a ze zvědavosti otevře i ty čtvrté. A v nich uvidí svůj pokoj. Přesně tak, jak si jej pamatuje. Postel, stůl u okna, skříň, polička a krabice s hračkami. Úplně zapomněla na maminku a tatínka! Určitě ji už dlouho hledají.

„Moc se mi tu líbilo, a jestli to bude možné, zkusím vás i navštívit,“ řekla dojatě.

„Sbohem,“ rozloučila se Alenka.

V tom okamžiku se jí opět zamotala hlava a objevila se zase zpátky ve svém pokojíku. Maminka už chystala večeři a z kuchyně to příjemně vonělo. Klárka pečlivě uklidila domeček a utíkala dolů vyprávět ostatním o svém zážitku.

Anna

Prokešová

Julie
Kracíková

V jednom malém městečku poblíž Rožmberka žila holčička jménem Eliška. Žila v malém, ale útulném domku spolu s maminkou, tatínkem a mladší sestrou.

Jednou když měla Eliška narozeniny, dostala od babičky pletenou šálu. Ale ne obyčejnou šálu, byla to totiž kouzelná šála. Měla modrou barvu a na obou koncích měla třásně.

Když nastala zima, Eliška chtěla jít ven bruslit, a tak si oblékla teplé oblečení a na krk si dala šálu od babičky a šla spolu s maminkou a sestřičkou bruslit. Jakmile však vyrazily, Eliška ucítila na krku něco zvláštního – ale ne, šála kouše! Eliška běžela rychle domů, aby si vzala lepší šálu, která nekouše, ale když se pokusila šálu sundat, tak to nešlo. Šála se vzpouzela, jak jen mohla, a potom řekla: „Já jsem ta nejlepší šála na světě a ty budeš nosit jenom mě!“

Eliška nevěděla, co si má počít. Nemůže přece celý život nosit šálu, která kouše. „Nebo snad ano? Ne, určitě ne. Musím něco vymyslet,“ řekla si a začala přemýšlet. Přemýšlela a přemýšlela, až ji napadlo: „Když mě jednou kousala čepice, maminka ji zkusila vyprat a najednou už nekousala.“

No jo, ale jak přimět mluvící šálu, aby se pustila a vlezla do pračky? Protože to není jen tak, dostat takovou mluvící šálu do pračky. Eliška dlouho přemýšlela, až ji napadlo: „Kdybych dala do pračky krásný nákrčník, šála by sama vlezla do pračky.“

Eliška rychle utíkala do pokoje, protože už nemohla to kousání vydržet, až doběhla ke skříni, tu otevřela a hned viděla nákrčník, popadla ho a utíkala ho dát do pračky. Jakmile dala Eliška nákrčník do pračky a šála ho spatřila, sama skočila do pračky, Eliška ji rychle zavřela a šála byla v pasti.

Eliška neuměla pračku zapnout. Aby ano – vždyť jí je jenom šest let! A tak zavolala: „Mami!“ Eliščina maminka přiběhla a věděla, co má dělat – hned zapla pračku.

Až pračka doprala, Eliška vyndala šálu a dala ji sušit na balkón. Když šála uschla, Eliška si ji zkusila nandat a šála nekousala. Eliška byla štěstím bez sebe, byla ráda, že může šálu zase nosit a hlavně že může chodit na led, jako dřív.

Ale teď už půjde spát, aby mohla zítra jít s maminkou a sestřičkou na led, protože Eliška miluje bruslení nejvíce na světě.

S p l n e n é

př ě m í

Berta Tysarova

Byl jednou jeden obraz a na něm čáp, po kolena v rybníku s žábou v zobáku. Čáp se docela vydařil (až na to, že měl trochu moc dlouhý krk a krátké nohy), ale ten obraz byl smutný. Byl smutný proto, že chtěl být slavný. Chtěl viset v galerii jako ostatní slavné obrazy. Chtěl, aby ho všichni obdivovali, aby říkali: „Óóó! to je ale krásný obraz!“ Jenže to byl jen obyčejný obraz v obyčejném domě a těch je na světě plno. Ostatní obrazy o jeho trápení věděly a posmívaly se mu. Jednoho dne, když byl terčem obzvlášť ošklivých urážek, se obraz rozplakal.

Je nutno zmínit, že v ten samý den zrovna chtěl generální ředitel Národní galerie (doc. Dr. et Ing. Jiří Fajt Ph.D.) odkoupit jistý obraz, když tu zjistil, že má rozbité auto, a protože to bylo kousek odtamtud, vzal si velkou tašku a šel pěšky.

Zatím, jak obraz plakal, začaly se barvy slévat v jednu velkou barevnou šmouhu. Nejdřív se slil zobák s žábou, pak křídla s nohama, rybník s rákosím a z čápa zbyla jen jedna velká hnědá šmouha.

Když se majitelé obrazu vrátili domů, ihned poznali, že místo čápa, žáby, rybníku a rákosí je na plátně jen šedomodrohnědá šmouha. Protože nebyli velkými znalci umění, vysvětlili si to „nekvalitními barvami“ a „náhlými letními horky“ a rozhodli se, že obraz odvezou na skládku. Zrovna když se obraz chystal naložit do auta, šel kolem ředitel Národní galerie s milionem v zapečetěné obálce. Jakmile zahlédl obraz, nezůstal na pochybách a oslovil majitele, zda by obraz neprodali. To se ví, že prodali, protože získat milion, to se nestává každý den.

Od té doby visí veselý obraz ve Veletržním paláci a mohlo by se říci, že to je konec. Konec to ale rozhodně není. Obrazy visí v galeriích celá staletí a tiše pozorují dějiny lidstva. Vidí jejich chyby, objevy, ztráty. Když jdou lidé do galerie, jsou přesvědčeni, že se jdou dívat na vystavené kousky. Obrazy jsou přesvědčeny o tom samém, ale z úplně jiné strany (to znamená, že lidé do galerií chodí, zatímco za obrazy chodí „exponáty“ a lidé jsou ti, co se hýbají, zatímco obrazy celý svůj dlouhý život visí na stěně). Když lidé obdivují obraz, obraz obdivuje je a říká například: „Tehle exponát se vyvedl.“ Nebo: „Tehle má moc dlouhý nos a odstáté uši.“ Na to, kdo koho ve skutečnosti obdivuje, si udělejte nestranný názor radši sami, já už svůj mám...

Poučení, které z této pohádky plyne, je, že svého dosáhne ten, kdo vše předem nevzdá.

Od záhonu ke kompostu

Jednou, před mnoha a mnoha lety, existoval jeden krásný statek. Uprostřed toho statku byl veliký záhon, na kterém jsem se narodil. Jak ubíhala léta, rostl jsem, až jsem byl dost veliký a zralý na utrnutí.

Tak jsem se jednoho dne probudil ve velkém vozu a jel jsem na trh. Po chvíli jízdy jsme dorazili na místo. Farmáři nás začali nandávat na stoly, které na nás měli připravené.

Netrvalo dlouho a už jsem se nesl v náruči jakéhosi kluka. Potom jsem cítil, jak jsme se zastavili; okolo nás bylo ticho a tak jsem poznal, že jsme nejspíš na samém kraji města.

Další den mě vydlabali; už jsem viděl, slyšel, a dokonce jsem mohl i mluvit. Hned poté mě dali ven, vložili do mě svíčku a tak jsem celý den a celou noc svítil. Bylo mi dobře.

Čas plynul, a tak jednou nastala chvíle, kdy Halloween skončil a mě jednoho krásného zasněženého dne odnesli do sklepa.

Minul rok, dva, tři a já jsem se pomalu, ale jistě začal rozkládat, až mě jednou ve sklepe našel ten kluk, kterému nyní bylo už 15 let a vynesl mě zase nahoru. Položil mě na tu polici, na které jsem předtím svítil a jen jsem slyšel, jak zavolal na rodiče: „Co s ní mám udělat?“ „Odes ji na kompost,“ odpověděli mu a mně bylo jasné, že svoji rodinu navždy opustím. Chvíli na to už jsem ležel na kompostu.

Žofie Tesařová

Smrdělo to tu ještě tisíckrát hůř než ve sklepe, ve kterém jsem předtím přebýval. Stýskalo se mi po mé rodině a bylo mi tu hrozně smutno. Všechno tu mělo takové nejasné barvy a svírala mě úzkost.

„Počítám s tím, že tento příběh si přečtete, až nebudu na živu,“ stálo na posledním řádku, dopis jsem složil, vrátil do obálky a

vyhodil jsem ho. Teprve teď mi došlo, že ten kluk jsem já a četl jsem si příběh, který jsem prožil...

S L N á a j e š T ě

J i N á M Á Ř A

Štěpán Tejnora

Jednou se narodila malinká dívčinka ve staré chalupě. Rodiče ji pojmenovali Mařenka - Marie, ale v sedmi letech jí začali říkat Mářa, protože snědla šunku ze zvláštního vepříka a po něm dostala strašnou sílu.

Když jí zemřeli rodiče, bylo jí třicet, doma měla strašně moc ozdob ze zlata i stříbra, také se tím strašně pyšnila, ale nejen tím, chlubila se i tím, co neměla. Myslela si, jak je krásná, a chodila za každým mládencem, když ji mládenec neposlušoval, tak ho zmlátila. Proto vždy když šla kolem nějakého domu, lidé rychle zamykali a zavírali okna. Třeba když šla hopsat na louku a potkala na cestě sedláka, který vezl svoje obilí k mlynářů, Mářa se nudila, a tak do vozu kopl, ten vyletěl do vzduchu až do nedohledna.

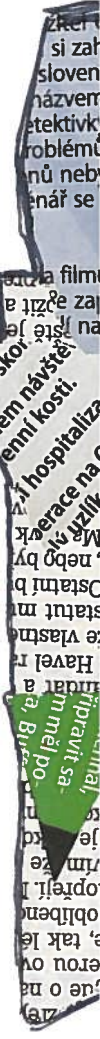
Večer když šla spát, proletěl oknem kámen, na kterém byla cedulka a na ní bylo napsáno: „Ahoj, já jsem skřítek Humprecht, pokud si myslíš, že jsi krásná, přijď v deset hodin do jeskyně, která se jmenuje Tohlejeskyně!!!“ Mářa si řekla, že přece krásná je, a že tam tedy půjde. Tak přišla v deset hodin do té jeskyně. Ve velkém křesle seděl skřítek Humprecht a řekl: „Výborně, očekával jsem Vás tu.“ Mářa se skřítkem zeptala, co chce, a on odpověděl: „Vyrobil jsem takový lektvar a chtěl bych ho vyzkoušet, ale nemám na kom. A tak jsem se rozhodl, že ho vyzkouším na Vás.“ Mářa byla hloupá, ale přeci jenom jí to přišlo divné, a tak vyběhla ven a s jekotem utíkala domů. Doma už jí to zase omrzelo, takže přestala ječet a šla spát.

Když se ráno probudila, šla ven do lesa, že si půjde natrhat jahody na svou nově vymyšlenou rtěnku s příchutí jahod. Když ovšem vycházela z lesa, našla na zemi prstýnek a vzala ho, když se na něj podívala zblízka, usoudila, že je málo stříbrný a zahodila ho do vody. Prstýnek byl však napuštěn jedem, takže vlastně měla štěstí. Po obědě, ke kterému byla mimochodem husička, šla Mářa jen tak ven se zase proběhnout, no ona spíš už moc nepobíhala, spíš se jen plazila, protože už byla docela tlustá. No a v tom tam úplně nenápadně (jak to tak v pohádkách bývá) seděl pavouk, Mářa si ho nejdřív nevšimla, ale pavouk za ní stále lezl a tu si ho Mářa všimla a zaječela a snažila se běžet, což jí moc nešlo, a tak ji malinký pavouk dohnal, rafl jí do nohy a z naší Máři se stala taková pavoučí žena. Byla ještě mnohem silnější a také o něco chytřejší, no vlastně asi hloupější, protože domů šla, tedy teď už vlastně lezla úplně bez jakéhokoliv zármutku, doma si sedla na židli a koukala šest hodin na stůl, vlastně nikdo neví proč.

V noci nespala a ráno šla do vesnice a najednou ji nikdo nepoznal a naopak se jí všichni smáli. Ona zaburácela: „Já jsem ta krásná Mářa!“ A všichni se začali smát ještě víc, prý jsi Mářa, ta Pyšnivka. Mářa se natolik naštvála, že začala běhat po zdech a chytat lidi do pavučin, vesničané nevěděli, co dělat, a blížili se k zániku, protože Mářa to brala hopem, když v tom se ze vzduchu něco řítilo a byl to sedlák s vozem a spadl, ČIROU náhodou na Mářu a tím zachránil ostatní i Mářu, protože se zase změnila zpátky. A aby měli všichni pokoj, jmenovali Mářu starostkou vesnice Vošouhlic.

M á ř a

SLADKÝ ŽIVOT

bez SLADKOSTI

Cyril Havda

Standa Sladoš měl hodně zlovyků, tudíž i potíží. Bylo mu 13 let. Mezi jeho zlovyky patřilo například to, že zapomínal, ztrácel, někdy i lhal, ale jeho ze všeho nejhorší potíž byla v tom, že se bál. Ale nebál se normálních věcí jako třeba tmy, jako ostatní děti. Báł se sladkostí, nejenom bál, on z nich měl fobii. A nejenom sladkostí, bál se úplně jakéhokoliv jídla, které v sobě mělo i jenom špetku cukru. Jakmile ve svém jídle ucítil úplně minimální stopu čehokoliv sladkého, tak to prostě odmítal sníst. A to byla potíž. Protože kuchařky v jeho škole něco jiného než sladká jídla dělat odmítaly. Byla to vůbec zvláštní škola. Ale to odbočuju.

Standa se zkrátka rozhodl, že bude s fobií bojovat. Bylo krásné slunečné ráno někde veprostřed letních prázdnin a Standa měl skoro pocit, jako by na to lízátko ve vitrině cukrárny, kolem které

právě procházel, měl chuť. Koupil si ho tedy (netřeba dodávat, že s nedůvěrou), došel domů a rozbil ho. Najednou z lízátka vylétl džin a počal si zpěvovat písničku 'Hey mama' od Davida Guetty. Standa nehnul ani brvou. Chodil totiž na hodiny spiritismu (viz wiki), takže dokonce uměl duchovsky. To se mu teď náramně hodilo. Chvilí si džinským nářečím povídali o tom, jak neslychané je, že ve Star dance vyloučili Olgu Šípkovou. Když ale dopovídali, rozpomněl se džin, proč tu vlastně je, a otázal se Standy, co od něj žádá. Standa vyhrkl: „Chci se přestat bát sladkostí!“ Džin ztichl a vážně se na Standu podíval. „Aby ses přestal bát sladkostí, musíš jít do Nejtemnějšího lesa,“ řekl posléze, „uprostřed toho lesa je náměstí a na tom náměstí je hořká brokolice s příchutí bubble-gum, která je desetinásobně větší než brokolice obyčejná. Když tu sníš, už se nebudeš bát sladkostí!“ „Udělám to,“ řekl Standa, „jen ať si už můžu dát to lízo, už se mi na něj sbíhají sliny!“ „Sbíhají sliny,“ zvolal džin, „tím se to všechno vysvětluje! Nikam nechod, sněz to lízátko, sladké ti chutná, jinak by se ti na něj nesbíhaly sliny!“ „Tos zjistil brzo,“ odpověděl Standa, „ale bohužel ne, on by ten příběh jinak nebyl dost dramatický, tak na viděnou!“ – a prošel kolem zírajícího džina, sebral lízátko a vydal se na cestu za brokolicí.

Šel a šel až došel k lesu. „Tohle bude asi ten Nejtemnější les,“ pomyslel si a vykročil levou nohou přímo do lesa. Jak tak šel, najednou kde se vzal, tu se vzal, seděl před ním u dubu stařeček a povídá: „Dobrý den, hochu, co pohledáváte v těchto nebezpečných končinách?“ „Chci se přestat bát sladkostí,“ na to Standa. „Ooo, tak to tu pro tebe něco mám,“ povídá dědeček a vytáhne velký biftek, rybu, celé jedno kuře a k tomu horu brambor a povídá: „Určitě musíš být hladový, vsadím se o svoje vousy, že tohle všechno nesníš!“ Standa měl vrozenou chuť k jídlu a navíc to bylo výborné, takže to spořádal a obohacen stařečkovými vousy se znovu vydal na cestu. Došel ke stejnému dubu, kde seděl stejný dědeček, ale vytáhl dvakrát více jídla a pravil: „Vsadím svoje krásné boty o to, že to všechno nesníš!“ Standa, teď i s krásnými botami na nohou, šel dál. Došel ke stejnému dubu a stejný stařeček potřeť vytáhl jídlo, ale tentokrát třikrát víc než minule a pravil: „Když to sníš, ukážu ti cestu k brokolici!“ Standa neváhal a pustil se do jídla. Jakmile ale něco snědl, někde jinde zase přibýlo, až to nakonec nevydržel, vzal do ruky jednu svoji krásnou botu a počal s ní stařečka mlátit, dokud mu nevyklopil, kde brokolice je. Potom se tou cestou vydal, až k brokolici došel. Neváhal a nacpal si ji celou do pusy. Zapomněl však na to, že brokolice je hnusná sama o sobě. Tudíž, když se její hnusnost zdesetinásobí a spojí s chutí bubble-gum, vznikne něco strašného. Standa jedl a jedl, teprve když si všiml, že mu jedna ruka jenom splihle visí, jíst přestal a zjistil, že ze samé hnusnosti brokolice dostal mrtvici. Nestihl o tom moc popřemýšlet, protože na místě zahynul.

Jedovatý

Pohádka

CUKŘ

kočka Líza, aneb Co se děje v našem pokojíčku, když tam nejsme...

Anna Růžek Ceplová

Je 22. prosince. Odcházím s bratrem do školy, máma a táta do práce, babička je na dovolené v Itálii. "Skřííp!" ozve se a doma už je jen Líza, naše kočka, která právě snídá, a když uslyší to "skřííp", vyskočí a běží k nám do pokoje a začne si hrát s Terezou, mojí plyšovou slonicí. Potom jde do koupelny a otevře kohoutek u umyvadla, přinese si kačenu a šampón na chlupy "de Katze" a začne se mýt a přemýšlí, proč si lidé myslí, že se kočky myjí jazýčkem, vždyť je to naprostý nesmysl.

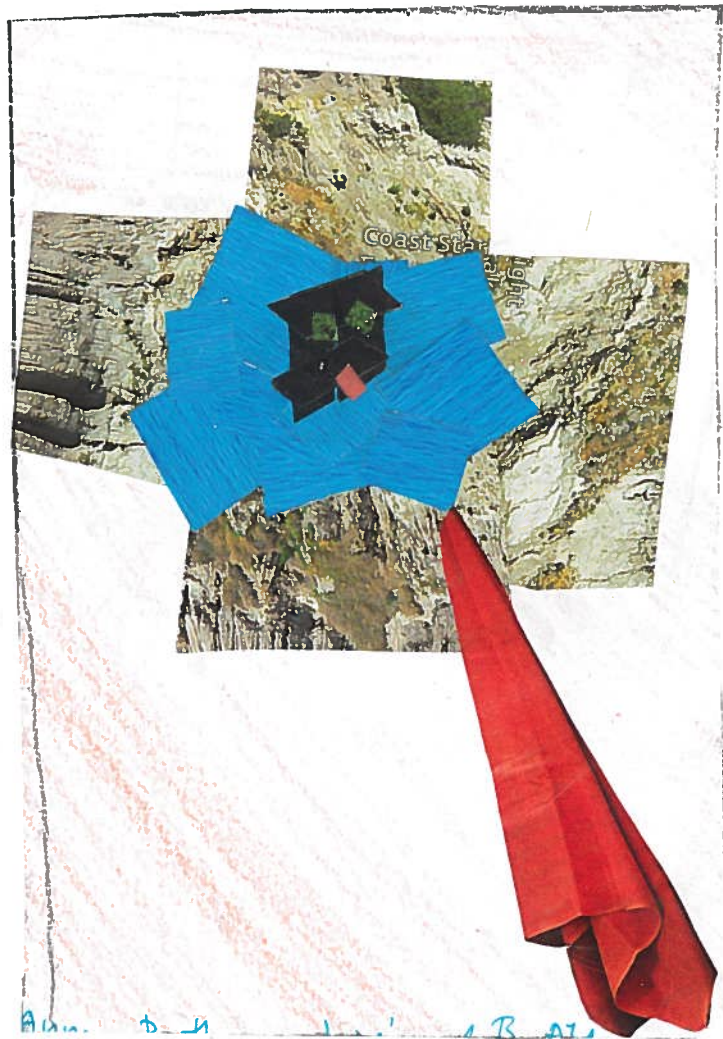
Jak tak přemýšlela, umyla se a usušila a šla si lehnout, vždyť měla proč, celou noc honila myši, a dokonce jich pět chytla. Usne a zdá se jí, že má narozeniny a dostane od rodičů myšku v kleci a Eidam "udělej si jídlo sám".

Potom se vzbudila, protáhla se a šla si dát oběd. Po obědě si dala dvacet a potom šla honit Filipa, plyšového delfína mého mladšího bratra. Víte, Líza nemá rozum (nic proti ní), takže všechno, co bydlí ve vodě a je menší nebo stejně velké jako ona (což Filip je), je ryba a všechno větší než je ona, je velryba.

Jak tak lítala za Filipem, tak najednou znovu uslyšela "skřííp". Filip se honem vrátil do postele a dělal, že tam byl celou dobu a Líza šla do předsíně a otřela se mi o nohy, mňoukla a začala vrnět, jako by mi vyprávěla, co všechno dnes dělala a dočista zapoměla na to, že by mohla ještě někdy lítat za Filipem a hrát si s Terezou, přesněji řečeno do zítřejšího "skřííp". Druhý den (23. prosince) ráno si už nemohla jít hrát s Terezou a s Filipem, vykoupat se v umyvadle a přemýšlet o životě. Proto šla ven hrát Draplu a Zoubkovanou, povídat si s kamarádkami, přemýšlet, jak jsou na tom její kořata (Sněžka, Mourek II. a Černoška) a jestli je nevyhnala moc brzy, ale nic z toho ji nebavilo. Zkoušela všechno možné, ale nebavilo ji to, proto šla zamýšleně domů. Když došla domů, vymyslela, proč ji nic nebavilo, chyběli jí Tereza a Filip. Byli to její nejlepší kamarádi, a proto jí chyběli a nic si neužívala. Když na to přišla, snědla si oběd a šla si s nimi hrát.

Z Lízina deníku: 24. prosince, večer:

"Mám radost, dostala jsem od starého dvounožce čtyři míčky a Tereza dostala nové šatičky. Už bylo načase, vždyť měla jenom to své ubohé pyžamko, které už dávno vyšlo z módy."

Barbora Bičková

„Děti, pomalu si zabalte věci do batůžků. Vyrazíme zpátky do školy,“ pobízela paní učitelka děti z 5. B, které si společně s ní udělaly výlet do Českého lesa.

„Pojďte sem, pojdte sem. Všichni rychle sem!“ svolávala sojka své lesní kamarády. „Podívejte se na ta děvčátka a chlapce. Jak jsou zajímavě oblečení. To je zajímavá inspirace pro nás.“

Mezi prvními přiběhly tři srnky. Jedna z nich nadšeně zvolala: „Jéé, ta děvčata mají kalhoty samou díru. Praktické větrání. To se mi moc líbí.“

Tu se na široké větvi nad srnčinou hlavou usadila stará sova. Byla nejstarší lesní babičkou. „No, za mých mladých časů byly děti vždy upravené. I na školních výletech. Žádné potrhane kalhoty.“

Sojka obdivovala barevně se lesknoucí dráčky většiny děvčátek: „To jsou ale krásné dráčky. Kdepak si je jen tak nádherně obarvila? Takové bych také chtěla mít.“

„No, za mých mladých časů si rozhodně děvčata ze školních lavic takto dráčky neškaredila,“ rozčileně prohlásila sovi babička a nebarevným drápkem se podbala nad pravým křídlem.

„Ale prosím Vás, nebuďte tak staromódní, paní sovo,“ namítla sojka.

Najednou praskla větévka. Srnky a sojka se polekaně otočily, ale paní sova zůstávala i nadále klidná. Nečekaný zvuk ji vůbec nevyplašil. Srnkám a sojce se velmi ulevilo, když zjistily, že je to další obyvatel lesa – mladý rys. Byl to rys ostrovid, který díky svému bystrému zraku viděl sešlost lesních kamarádů již z dálky a rád se přidal k rozhovoru.

„Milé dámy, mě zase zaujaly ty zvláštní pokrývky hlavy,“ komentoval rys chlapecké kšiltovky nasazené kšiltem obráceně.

Sova se dopálila a rázně prohlásila: „No, za mých mladých časů se takové zvláštní pokrývky hlavy nenosily. A už vůbec se mi nelíbí, že ti hoši je měli tak podivně nasazené.“

„Pojďte, nebudeme nadále poslouchat ty staromódní řeči,“ zavelela sojka směrem k ostatním zvířátkům a všichni odešli pryč od paní sovy. Ta však ještě za nimi zvolala: „No, za mých mladých časů se takto se staršími osobami nehovořilo.“

Zvířátka odešla mezitím na palouček, kde před krátkou chvílí svačily děti. A tu srnka objevila zapomenutou dívčí kabelku. Svolala ostatní kamarády a společně ji otevřeli. Uvnitř byla spousta barevných předmětů, štětečků a štětců a zvířátka dostala zajímavý nápad...

Najednou místo sojky poletuje ve větvích papoušek s modrými pírkami na bocích, místo srnky se na mýtině pase zebra s bílým zrcátkem pod ocáskem a mezi stromy číhá tygr s rozčepýřenými ušima.

Jednoho dne se sova usadila po dlouhém nočním lovu na větev modřínu, když tu zaslechla šustění velkých křídel. Byl to orel a mířil přímo na barevného papouška – sojku. Protože ta byla nepřehlédnutelná. Sova rychle sojce pomohla a schovala ji pod své hnědošedé křídlo. Orel se vrátil do hnízda s prázdnou.

A sova si neodpustila jízlivou poznámku: „No, za mých mladých časů létaly v lese hnědé sojky a ne pestrobarevné papoušci.“

Dalšího dne si sova poletovala nad mýtinou. Za vysokou trávou se něco pohnulo. Vlč. Mířil si to přímo na zebra – srnku, která byla také v lese nepřehlédnutelná. Sova začala poletovat vlkovi před čumákem, aby jej odlákala pryč. Vrátila se po chvíli zpět na mýtinu a v potůčku se srnka snažila smýt nepřirozené barvy.

A sova si opět neodpustila poznámku: „No, za mých mladých časů se na mýtinách pásly krásné hnědé srnky, které splývaly s okolím, a ne žádní koně v pyžamu.“

Třetího dne si sova ulovila něco malého k snědku. Malou myšičku. Chtěla se pustit do snídání, když tu spatřila, jak kolem prochází vyhladovělý tygr – rys. Nedokázal si kvůli svému výraznému zbarvení ulovit ani žízalu. Všichni jej díky jeho barvě včas viděli a utekli do bezpečí. Sova mu ráda hodila svou snídání.

„No, za mých mladých časů byl rys vždy obávaným lesním lovcem.“

Zvířátka se domluvila, že paní sově za její pomoc osobně poděkují. Setkala se pod vysokým modřínem, na jehož větvi sova dřímala. Tu probudilo z dřimoty zvolání: „Paní sovo, za Vašich mladých časů bylo vše tak, jak má být. A my Vám velmi za vše děkujeme.“

Josi a Ginny

Anna Ammerlaan

Byla jednou jedna žirafa a ta se jmenovala Ginny. Nebyla to obyčejná žirafa, byla to žirafa chameleoní, protože její táta byl chameleon a máma žirafa. Ginny bydlela v zoo. Jednou, když si žirafy hrály na schovávanou, se Ginny schovala tak, že splynula se stromem ve výběhu. Nikdo ji nemohl najít, a tak ji hledali až do večera. Večer, když už ošetřovatelé zahnali žirafy do stáje, šla kolem výběhu holčička jménem Josi. Podívala se do výběhu a vykřikla: „Mamí, támhle je žirafa!“ Maminka se na ni nevěřícně podívá. „Vždyť tam je jen strom“, odvětila. Ginny se diví, že ji ta holčička vidí, vždyť je splynutá. Dojde až k plotu. Pozdravily se.

Od toho dne Josi chodila Ginny navštěvovat každý den. Protože její mamka pracovala v zoo a zrovna u žiraf, tak mohla Josi i do výběhu. S Ginny si hrály, řádily a blbnuly. Jednoho dne je hra dovedla až do nejsevernějšího koutu výběhu a tam byla jeskyně, kterou ještě neviděly. „Půjdeme tam?“, ptá se Josi s tázavým pohledem.

„Jo!“ Ginnyin pohled vše Josi prozradil. Vešly. Stál tam strom, ale ne ledajaký, byl to strom s čokoládovým kmenem a s marcipánovými jablky. Obě si po jednom utrhly. Šly dál, až došly k ohromnému hradu postaveném z kostek cukru. Když vešly, uviděly trůn, ze ztvrdlého karamelu a potažený černým pendrekem. Na něm seděl obtloustlý král s dlouhým bílým plnovousem. Seděl tam a hekal. Hekal a vzlykal tak nahlas, že to muselo být slyšet v okruhu 10

kilometrů. Vedle krále stály dvě mladé dívky, nejspíše jeho dcery, tedy princezny. Byly oblečené v černém stejně jako otec. Josi i Ginny se uklonily a zeptaly se: „Dobrý den Veličenstvo, proč jste tak smutný?“, „No, moje nejmladší dcera,“ zavzlykal pan král. Pak se ujala slova jedna z princezen: „Dobrý den, vítám vás v cukrovém království, mé jméno je Bonbona a jméno mé sestry,“ naznačila hlavou druhou princeznu, „je Cukrlinda. Ptáte se, proč je náš otec tak smutný? Totiž naše třetí sestra, jejíž jméno Limča je, byla unesena naší tetou Solnou a jejím manželem Pepřem a nikdo se ji neodvážil ji zachránit. Pokud se vy odvážíte, otec vás zahrne bohatstvím.“ „Rády vám pomůžeme!“ řekly Josi i Ginny dvojhlasně. Poté jim vše Bonbona vysvětlila.

Druhý den ráno se holky připravily na cestu. Poté co vyrazily, jim trvalo asi 5 dnů, než našly moře, velice slané moře a uprostřed něj město, bílé město, celé ze soli a uprostřed toho města byla vysoká věž, ve které by měla být Limča zavřená. Šly po mostě dovnitř, ale když vešly do středu města, začali je honit vojáci. Jen taktak unikly, protože je někdo zatahl dovnitř. Když se podívaly na svého zachránce, zjistily, že je to mladý kluk a zeptaly se ho: „Proč jsi nás zachránil?“ Odpověděl: „Určitě nejste ze solného města. Taky chcete svrhnout královnu soli a zachránit princeznu Limču.“ „Ano!“ odpověděla Josi. „Pomůžeš nám? Určitě se tu vyznáš.“ Chlapec přikývl. „A jak se vlastně jmenuješ?“ zeptala se Ginny. „Jmenuji se Waffel a jsem z cukrové rodiny. Víš, jak se dostat do hradu, jen potřebuji vaši pomoc.“ „A jak ti máme pomoci?“, „Žirafy jsou dost vysoké na to, aby dosáhly na vršek věže, proto se dostaneme dovnitř snadno. Ginny, ty se dostaň nepozorovaně k věži. Josi, ty běž s Ginny a já vám půjdu dělat zálohu.“ Ginny okamžitě splynula a Josi se za ni schovala, ani jedna nebyla vidět. Poté bez chyby proběhl jejich plán. Limča je na svobodě!!!!!!!

Cestou domů se něco stalo. Výsledek toho byl, že se Limča a Waffel drželi za ruce. Ginny i Josi šly domů a asi o měsíc později přišla pozvánka na svatbu. Čí? To už si musíte domyslet sami .....

o Lakomé Ester

Daniela Horáalková

Nikdo neví, kdy přesně začala být Esterka lakomá. Jisté však je, že už od malička si Ester svoje hračky ukrývala pod postel, aby si s nimi nikdo jiný kromě ní hrát nemohl. Esterka neměla sourozence, tak se doma s nikým o nic nemusela dělit. Nerada se dělila o cokoli i ve školce nebo na hřišti. Milovala svoji růžovou panenku, skákajícího koníka, svoji velikou houpačku a mnoho dalších hraček. No zkrátka, hraček měla Ester spoustu. Občas se vybrala navštívit své kamarády a kamarádky. Její přátelé měli také různé zajímavé hračky, které ale Ester vždy půjčili.

Jednoho dne pozvala Esterčina maminka kamarády a kamarádky Ester i jejich rodiče domů na oslavu. Na stole vonělo jídlo a na zahradě na trávě byly rozložené hračky. Sluníčko hezky svítilo a všichni byli veselí. Dospělí si povídali u kávy a dobře se bavili.

Všechny děti se hned po příchodu rozběhly k hračkám a chtěli si je od Ester půjčit. Olga vyskočila na houpacího koníka, Lucka si začala hrát s panenkou a Adam si půjčil kolo. Ester zamračeně upřela pohled na ostatní děti a pomyslela si: „Proč k nám přišli? Hrají si s mými hračkami, já jsem jim to přece vůbec nedovolila. Ať jdou pryč, já si budu hrát sama!“ Najednou Ester vstala ze sedačky, shodila ošklivě Olgu z koníka, Lucce vzala panenku a Adama shodila z kola. Všichni dospělí se udiveně dívali na Ester. Děti nechápaly, proč dělá Ester takový povyk. Řekli si, že s takovou holčičkou se kamarádit nebudou.

Oslava najednou nebyla tak veselá a příjemná, jak se zdálo ze začátku. Děti a jejich rodiče postupně z oslavy odcházeli, protože si nikdo s Ester hrát nechtěl. Ester zůstala na zahradě sama. Zatáhlo se, mraky vypluly na oblohu. Chvilí ještě tvrdohlavě trucovala. Po chvíli opět vyšlo sluníčko, protože mu bylo Ester líto. Sluníčko se rozhodlo, že Ester pomůže. Ester zjistila, že hrát si sama je velká nuda, a i kdyby se obsypala všemi hračkami světa, tak nebude tak šťastná jako když si může hrát s kamarády. Kamarády přece potřebuje každý, i ona. Život bez nich by byl smutný. Chtěla napravit svou chybu.

Najednou sluníčko začalo svítit tak silně a natáhlo své dlouhé paprsky, které chytly za ruku Olgu, Lucku i Adama a vrátilo děti zpět k Ester domů na zahradu. Ester se všem hezky omluvila, děti jí odpustily a byly zas všichni dobří kamarádi. Od té doby už Ester nikdy nebyla lakomá.

S m u t n ě m

U m y v a d l u

Julie Vlačihová
I.B

Byla jednou jedna stará vesnice, nebyla ničím moc zvláštní, ale přesto si tam jedna rodina stavěla dům. Rodina obývala dvě patra a v tom druhém byla poměrně velká koupelna, v níž se odehrál celý tento příběh.

Koupelnu vybavili vším potřebným, nevypadala ještě nejlépe, protože jí ještě moc neumyli. Bydlela v ní například sprcha, která se věčně chlubila svými pruhovanými dlaždičkami, vedle sprchy stál záchod a nad umyvadlem bylo pověšené malé, roztomilé zrcadlo, ale nemůžeme zapomenout ani na věšáčky na ručník, které byly hned vedle umyvadla. To umyvadlo však nebylo moc šťastné, vlastně bylo velmi smutné a celé dny proplakalo, protože jak ho používali dělníci, tak bylo celé špinavé a proto ho nikdo z koupelny neměl moc rád. Záchod o něm říkal, že je ufňukané.

Až jednoho dne tam jeden z dělníků přinesl zbrusu nový ručník, na kterém byly červené květiny, a umyvadlo se velmi líbil. Umyvadlo se za pár hodin osmělilo a proneslo: „Ručníku, máš na sobě velmi pěkné červené květiny.“ „Děkuji“, poděkoval nafoukaně ručník, „zato ty jsi pěkně špinavé a poškrábané,“ řekl ručník umyvadlu a vypadal, že už se s ním nehodlá dál bavit. Umyvadlo se urazilo a nechtělo si s ním povídat také. Přesto ho mlčení za chvíli omrzelo, a chtělo si s ručníkem znovu začít povídat. „Kde jsi byl, ručníku, předtím, než tě přivezli sem?“ zeptalo se umyvadlo, protože to nekonečné ticho už nemohlo vydržet. Ručník se zamyslel a pak odpověděl: „To víš umyvadlo, předtím jsem byl v jednom takovém čistém regále v obchodě, bylo to tam nádherné, měl jsem tam kamarády, ale tady je nemám a proto se mi tu nelíbí.“ A jen co to ručník dořekl, umyvadlo se ho zas tázalo: „A co kdybychom se tedy kamarádili my dva!?“ „Ne, ne, s tebou se kamarádit nikdy nebudu, když jsi tak špinavý!“ zaprotestoval ručník, ale jak byl nafoukaný a snažil se k umyvadlu otočit zády, jenže v tom najednou „Plesk!“ rozeznělo se koupelnou, to spadl ručník do malé, zablácené kaluže. Ručník začal vzlykat, protože byl rázem flekatý jako dalmatin. Umyvadlo se mu zasmálo, ale jen krátce, protože vědělo, že na tom není o moc lépe.

Ručník byl smutný až do doby, kdy ke kaluži přišel dělník a sebral ho. Sice se trochu bál, co s ním udělá, ale na druhou stranu byl spokojen, že nemusí trávit celý den v kaluži. Když ho dělník sebral ze země odnesl ho nejspíš k jeho kamarádům, kteří zrovna odpočívali a pili kávu a ti se mu začali posmívat, jak je celý zablácený, že ošklivější ručník snad ještě neviděli a další jiné posměšky na něj vykřikovali. A až teď si ručník uvědomil, jak umyvadlu ubližuje, tím, že se mu směje, protože jemu to rozhodně příjemné také nebylo. Pak už ho jeden z dělníků popadl a odnesl jej do pračky. V pračce se mu dělalo až špatně, jak se tam točil ve všech různých směrech. Umyvadlo si v tu dobu představovalo, co asi s ručníkem dělají a doufalo, že místo něho přinesou nějaký hodný a kamarádský ručník.

Umyvadlo stále přemýšlelo a mezitím pračka zapípala: „Píp, píp.“ To znamená, že doprala. Jen co se ručník začal z těch otáček vzpamatovávat, přispěchal k němu dělník, tentokrát jiný, a odnesl ho zpět do koupelny. Umyvadlo poznalo, že je to ten stejný ručník, který tam byl i předtím, a proto bylo trochu zklamané. Ale tentokrát se mu líbil ještě mnohem více, protože místo červených kvítků měl takové vybledlé, růžové. A hned to ručníku povědělo: „Ručníku, máš ještě hezčí kvítky, než jsi měl předtím.“ Ručník se podivil, že má na sobě jiné kvítky, ale když se na ně podíval, zjistil že má umyvadlo pravdu a líbily se mu také více, a proto poděkoval: „Děkuji, ani jsem si nevšiml, že jsou jinak barevné, ale byl bych moc rád, kdybychom se spolu kamarádili, dělníci poté, co mě odnesli odtud, se mi posmívali, že jsem špinavý a já jsem proto zjistil, jak jsem ti s tím ubližoval. A uvědomil jsem si, že je důležité mít přátele, a nezáleží na tom, jestli jsou špinaví nebo čistí!“ odprošoval se ručník. Umyvadlo to ale přijalo s radostí a pokud ten dům nezbourali, kamarádí se spolu až dodnes.

O papírové lodičce

Christoph Slaměník

Není tomu tolik let, co kdesi na jihu na břehu moře žil starý kapitán. Byl to námořník ve výslužbě, skutečný mořský vlk, ale po moři se už neplavil, a tak se jeho největší zálibou stalo skládání lodiček z papíru. Jednou se mu taková lodička opravdu povedla, a to bylo co říct, protože námořník se u každého výrobku snažil třeba několik hodin, aby se mu co nejvíce povedl. Každé ráno když se probudil, postavil ji do otevřeného okna s výhledem na moře, kde se celý den mohla prohlížet v krásné pění modré hladině. Za život stařík viděl a řídil mnoho lodí, loděk a lodiček, žádná se mu ovšem nezdála tak krásná, jako ta jeho papírová, která stála na okně a za sebou měla moře.

Jak známo, u moře žijí racci. Našemu mořskému vlkovi sice vyhovovalo, když podřimoval a racci se do toho chechtali, ale když jeden racek takhle vlétl do místnosti otevřeným oknem, to bylo zle. Dědek lítal po pokoji a proháněl racka s koštětem. Splašený pták vyletěl z okna ven a zobákem nabral lodičku. Marně se dědek snažil dosáhnout na racka se smetákem. Racek i s lodičkou byl nenávratně pryč. Bylo to prvně, co se papírová loďka dostala dál, než na otevřené okno v domku u moře, a tak se šíleně se bála, jak držíc se jen za oranžový zobák letí desítky metrů nad zemí. Taky že tam nezůstala dlouho. Pomalu, ale jistě vyklouzávala ze sevření rackova zobáku, až nakonec vyjela ven a málem jí upadl komín, jak moc se lekla. Nesmírně dlouho padala dolů, ale ne vstříc vodě, ale nějakému zvláštnímu tvaru, který se stále přibližoval. Potom se ozvalo FUK, jako když vystřelí z luku a příď loďky se zabodla do čehosi známého. Písek ji pohltil skoro do půlky, tak silný ten dopad byl.

Když se konečně úplně pomačkaná lodička probrala, vůbec netušila, kde je. Nemohla vědět, že není tam, kde dopadla. Viděla, že je v rukou podobných těm, co ji tenkrát postavily na okno. Člověk, který ji držel, si povzdechl: „Kéž tak jako ty ses dostala sem, bych se mohl dostat domů i já.“ K jeho obrovskému údivu loďka odpověděla: „Tak domů tě asi nedovezu, ale kdo vůbec jsi?“

„Trosečník, který tu havaroval před mnoha lety. Nemám nic, čím bych o sobě mohl dát vědět lidem na pevnině. Jen kousek uhlí a nápad.“

„Dostane nás odsud?“ zapochybovala loďka.
„Máme jen jeden pokus, ale jinak to nejde. Přijímáš?“
„Směle do toho!“ vykřikla.

Následující den trosečník lodičku narovnal, klacíky vyztužil a smůlou zalepil. Pozdě odpoledne bylo vše připraveno k započítí plánu. Vyšli spolu na nejvyšší kopec ostrova a trosečník vyzdvihl loďku, či spíše plavidlo k obloze. Nebe se zatáhlo, přicházela bouře. „A nezapomeň, musíš se pustit až nad pláží, v moři by ses utopila,“ opakoval jí.

„Nebude to snadné, ale snad.“

Vtom se nad obzorem objevilo hejno racků ve tvaru písmene V. Jak se rychle přibližovalo, jejich chechtání sílilo. Už jen kousek, kousíček. Najednou šup a už má jeden z racků loďku v zobáku. Lodička už zase letí, ale vším tím zpevněním je příliš těžká. Racek se snaží letět vysoko, ale stejně pomalu stále klesá k hladině. Už vidí obzor, jenže síla už mu dochází. Loď se pustí a vjede do vln. Nevládá se udržet a vlna ji vymrští vysoko do vzduchu. Letí vzduchem, když ucítí ohromný náraz. Cítí, jak všechny vzpěry a klacíky v ní praskají, papír se trhá. Ví, že proletěla oknem. Padá na podlahu a zastaví se až o druhou zeď. Napůl zničenou loďku někdo zvedá z podlahy. „Lodičko! Jak se ti povedlo vrátit, a co je to na tobě napsané?“ ptá se dojatý kapitán.

„Prosím, usuš mě a čti rychle ten vzkaz, než se rozpustí!“ zašeptá loďka.

Inu, bylo to jednoduché. Kapitán položil loďku na okno do větru a přečetl vzkaz. Stálo tam, že pět mil od zátoky a pět mil od městečka se nachází ostrůvek, na kterém u jeskyně přebývá trosečník. Ještě tu noc nasedl starý námořník na plachetnici, ztroskotance vyzvedl a odvezl domů. Okno bylo také opraveno a loďka se z něj dívá na oceán dodnes.

Příběh FOTbalovÉho míČE

Daniela Marková

Byl jednou jeden fotbalový míč a ten byl smutný. Byl celý obouchaný z toho, jak do něj pořád někdo kopal a bolelo ho to. Trápil se také proto, že neměl žádné kamarády. Všechny ostatní míče totiž spolu hrály různé hry a to náš míč nebavilo. Rád ležel na své poličce a odpočíval na další zápas.

Jednoho dne byl jako obvykle zápas a fotbalový míč měl jít hrát. Dnes se mu obzvláště nechtělo. Bolelo ho celé tělo a měl ještě horší náladu než normálně.

Rozhodčí zapískal a už se hrálo. Do fotbalového míče opět všichni hráči zuřivě kopali, když tu najednou se míč ocitl na parkovišti vedle fotbalového hřiště. Asi ho tam omylem kopl nějaký fotbalista.

Míč leží na parkovišti a naříká: „Ach ne! Co se mi to stalo? Tady mě určitě nikdo nenajde a budu tady navždy ležet!“

Za chvíli šel kolem nějaký kluk. Byl to Matěj z vedlejší ulice. Právě šel mamince na nákup a najednou vidí nějaký fotbalový míč, jak leží na parkovišti vedle hřiště.

„Hele, nějaký fotbalový míč! Asi ho sem kopl nějaký fotbalista,“ řekl si Matěj a popadl míč. Moc se mu líbil, tak si ho vzal domů.

U Matěje doma se míči nejdřív líbilo. Ležel na poličce v Matějově pokoji vedle ostatních hraček a mohl si s nimi povídat. Pak si s ním ale Matěj začal s kamarády házet a to se míči vůbec nelíbilo. Sice do něj nikdo nekopal, ale tohle bylo pro míč mnohem horší. Zjistil, že má závratě, a při každém vzletu se mu zvedl žaludek. Vždyť byl také fotbalový a na nějaké házení nebyl stvořený.

Jednou přišel k Matějovi domů na návštěvu strýc. Byl to dobrý fotbalista. Když viděl Matěje, jak si hází s fotbalovým míčem, podivil se a povídá: „Matěji, proč si házíš s tím fotbalovým míčem?“

„Vždycky jsem si s ním házel, strejdo. Navíc kopat neumím a ani mě to nebaví,“ řekl Matěj.

„Víš co,“ přemýšlí strýc, „jestli chceš, tak já si tenhle fotbalový míč od tebe vezmu a koupím ti jiný míč, který bude speciálně na házení.“

Matěj souhlasil, dal strýci fotbalový míč a dostal jiný.

Matějův strýc občas hrál v klubu, odkud byl náš míč, a řekl si, že takovýhle dobrý fotbalový míč by se jim tam mohl hodit. Dokonce se mu zdálo, jako by ho tam míč nějak táhl.

Ve fotbalovém klubu si míč s radostí vzali. Připomínal jim jejich ztracený míč, který při onom zápasu odkopl jeden fotbalista někam pryč.

Míč byl moc rád, že je zase doma. Už mu vůbec nevadilo, že do něj pořád někdo kope a po každém zápasu se těšil na další. Skamarádil se s ostatními míči a dodnes tam vyhrává fotbalistům zápasy.

VZÁCNÁ ROSTLINA

Anisha Choudhary

Kdysi dávno, v jedné malé, ale krásné vesničce, žil chlapec, který se jmenoval Jan. Rodiče mu zemřeli a teď žil v chaloupce se svým dědečkem a babičkou. Byl pracovitý a veselý, ale pořád se ptal babičky nebo dědečka, proč a jak mu zemřeli jeho rodiče.

Babička s dědečkem nechtěli, aby se dozvěděl, jak umřeli, protože nechtěli malému chlapci přidělovat starosti. Ale nakonec mu řekli, že jeho rodiče umřeli na strašlivou chorobu, která v té době řádila, a že on měl veliké štěstí, že přežil.

Když vyrostl, rozhodl se, že se vydá do světa, aby se oženil. Babička s dědečkem mu to dlouho rozmlouvali, ale Jan si stál za svým a nakonec ho nechali jít. Jan řekl, že se určitě vrátí a vydal se na dlouhou cestu.

Nevěděl, kam jde a ani nevěděl, jestli za chvíli neumře hladu, ale šel dál, až narazil na chaloupku. Vešel dovnitř a nenašel tam nikoho. Zavolal, zda-li tam někdo není, ale nezvolalo se nic. Porozhlédl se po chaloupce a rozhodl se, že tu přespí. Dokonce zde našel i několik kuřat a chleba a po dlouhé době se zase dosyta najedl.

Jen co nastala noc, vrazila do chaloupky osoba zahalená do černého pláště. Podívala se na Jana a křikla: „Co to tady děláš!“ Pak se zle pousmála a už trochu mírněji a spíš sama pro sebe řekla: „Ano, to se mi hodí“ a Janovi řekla: „Pustím tě a nic se ti nestane, jestli mi přineseš vzácnou fialovo-červenou rostlinu. Tu střeží trpaslík, který sídlí na Zlatém vrchu a hned tak někomu tu rostlinu nedá. Jestli mi však tuto rostlinu nepřineseš do čtyř dnů, už nikdy nespátíš nikoho živého a navěky mi budeš muset dělat otroka.“

Jan se zděsil a rychle se vydal na cestu. Nevěděl kam má jít, nevěděl, jak by mohl vzácnou rostlinu získat, i kdyby trpaslíka

našel. Šel a šel, až uviděl veliký kopec a řekl si jestli tohle není ten Zlatý vrch? A hned se k němu vydal.

Vyšel nahoru a uviděl jeskyni. Zprvu se bál do jeskyně vstoupit, ale přemohl se a vešel. Nebyla to žádná zvláštní jeskyně, malý stoleček, dvě židličky, nějaké koření, rendlíky, usušené maso a spousta jiných potřebných věcí. Zavolal, jestli tu snad někdo není, a odněkud, ani si pořádně nevšiml odkud, vyšel malý trpaslík. Měl dlouhé vousy a tmavě hnědozelené oči, které pronikavě svítily a probouřovaly, i když zároveň vyzařovaly moudrosti.

Jan se trochu zalekl, když ho spatřil, ale překonal svůj starch a zeptal se, jestli trpaslík neví něco vzácné fialovo-červené rostlině. Bylo zvláštní, že se trpaslík ničemu nedivil. Usmál se a odpověděl: „Tuto rostlinu můžeš získat, pokud splníš jeden úkol.“ Jan byl hned zvědavý a zeptal se, co to je za úkol, který má splnit. A trpaslík mu odpověděl: „Tento úkol je velice obtížný. Musíš jít dlouho na západ, dokud neuvidíš hlubokou jámu. Do té jámy musíš vlézt po žebříku. Až doležeš na dno, musíš se postavit doprostřed propasti a vykopat třikrát větší díru, než jsi sám. Na spodu díry uvidíš blýskavý kámen, ten vem a vylez z díry i z jámy. Až vylezeš, rozhlédni se po okolí a na tu stranu, kde se bude tyčit vysoká hora, se vydej. Na špičku

hory vylez a uprostřed najdeš pařez. Okolo něj rostou ty rostliny, které hledáš. Má to však jeden háček, jakmile utrhneš tuto rostlinu, začne rychle vadnout. Růst zase začne, jakmile k ní přiložíš kámen z jámy. Když ale kámen nepřiložíš včas, rostlina ti vmžiku uvadne a další už utrhout nebudeš moci. Kámen je však taky očarován a má moc se vracet na své původní místo. Musíš tedy mít kámen neustále pod kontrolou. Pak se vrať ke mně. Když se já dotknu kamene, ztratí tuto svou moc. Možná tě potkají i další podivné věci, ale o nich ti nemůžu říci nic. Nyní se vydej na cestu a buď opatrný. A jestli se ti povede tento úkol splnit, oženíš se a budeš žít šťastně. A nyní neotálej a už běž“ A trpaslík odešel stejně nepozorovaně, jak přišel.

Jan si zopakoval, co mu trpaslík právě řekl a vydal se na cestu. Šlo to přesně tak, jak mu trpaslík řekl až do chvíle, co se poprvé dotknul kamene. Od té doby se s ním začaly dít divné věci. Kámen ho neustále přitahoval zpět k jámě. Neustále ho to táhlo zpět a už si myslel, že se nakonec musí vrátit zpět a nechat kámen na jeho místě. S velikou námahou se dostal až nahoru na horu. Našel rostliny, které hledal, pár jich utrl a rychle přiložil ke kameni. Jen ale tyto vzácné rostliny přiložil ke kameni, kámen začal pomalu, ale jistě hrát a hrát čím dál víc. Jan se rychle vydal na cestu zpět, slézal z kopce, ale musel pomalu, protože svah byl strmý. Říkal si: „Tohle je ale hrůza! Mít kámen, který je pořád teplejší a navíc mě táhne na opačnou stranu než, chci jít!“ Když už byl v polovině cesty k jeskyni trpaslíka, kámen ho začal tak neskutečně pálit, že myslel, že to nevydrží. Přemohl se a vydal se na cestu co nejrychlejším tempem. Myslel si, že mu ruce shoří, ale říkal si, že to je lepší, než

kdyby musel čarodějnicí navěky dělat otroka. Dostal se přes všechna úskalí až k trpaslíkově jeskyni a zavola na něj. Trpaslík se tu znovu „objevil“ a řekl nějaká zvláštní slova, kterými způsobil, že kámen ho přestal tahat zpět k jámě, přestal ho pálit a rostlině dal moc vydržet bez kamene už navždy. Jan mu srdečně poděkoval a rychle se vydal na cestu k čarodějnicí.

Došel do chaloupky a počkal až se, setmí. Hned jakmile zapadlo slunce za obzor, přihnala se do chaloupky čarodějnice a zlověstně se usmála. „Máš ty vzácné květiny, pro které jsem tě poslala!?“ ,vzkřikla čarodějnice se zlým úsměvem na tváři. „Ano,“ odpověděl trochu se třesoucím hlasem Jan. Podal je čarodějnicí a v tu chvíli, kdy čarodějnice ucítila vůni květů, začala se měnit. Její zlá a ošklivá tvář se rázem proměnila ve spanilou mladou dívku. Vrhla se Janovi kolem krku a plakala radostí, že jí vysvobodil. Říkal, že ani ona sama nevěděla, že je dívkou, a ne čarodějnicí (jenom věděla, že z nějakého zahádného důvodu musí každému mládenci říci, že jestli jí nepřinese vzácnou rostlinu od trpaslíka, tak musí navždy být jejím otrokem.) Ještě jednou Janovi poděkovala a po té se slavila slavná svatba. Dědeček a babička Janovi byli šťastní, že uviděli svého vnuka a ještě víc byli rádi, že si našel nevěstu.

Pohádka popelářská

Karel Skalský

"Uf, ta je ale těžká!" funěl popelář Jára, když se snažil odkulit velkou popelnicí k popelářskému autu. Dal popelnicí do radlice, mechanismus ji vysypal a Jára ji odkulil zase zpátky. "Ještě že to je předposlední dům," houkl Jára na své dva druhy. Jeden z nich, Pepa, seděl u volantu, a druhý, Bohouš, nastupoval na stupínek a oba mu přitkali. Jára také naskočil a popelářské auto se rozjelo.

Teď, když Jára, Pepa a Bohouš jedou vyčistit od odpadků poslední dvě popelnice, tak vám ještě prozradím, že kamarád, který mi tento příběh vyprávěl se s Járou znal a jmenoval se Bohouš. Ale vraťme se zpátky k našemu příběhu.....

Bohouš s Járou odkulili každý ještě jednu popelnicí od domu s červenou střechou a vysokým komínem, mechanismus je vysypal a auto se konečně vydalo na cestu na skládku a poté do garáže. Když dojeli na skládku, Pepa zatáhl za velkou červenou páku a veškerý obsah auta se vysypal na velkou hromadu. Vtom Jára zahlédl v proudu odpadu, který se z auta valil, záblesk. Říkal si, že to byla jen nějaká stará sklenice, kterou někdo z lenosti nehodil do kontejneru na sklo, ale nedalo mu to a šel se podívat na místo, kde záblesk viděl. Než se přebrodlil přes půl hromady odpadků, uběhlo pěkných pár minut, ale vyplatilo se. Po chvíli hledání našel mezi kostí od ryby, slupkou od banánu a kusem staré lepenky prsten! Byl celý ze zlata a úplně nahoře se skvěl nádherný červený rubín! Jára se chvíli na prsten očarovane díval, ale nakonec ho sebral a strčil si ho do kapsy. Poté se rozběhl k popelářskému autu, které na něj už nedočkavě troubilo. Přiběhl k němu, ujistil se ještě, že má prsten pořád v kapse a naskočil na stupínek. Jakmile Pepa zacouval s autem do garáže, tři kamarádi se rozloučili a rozešli se do svých

domovů. Jára za rohem naskočil na autobus, který ho dovezl až před dům, kde bydlel. Poté vešel do posledního vchodu, vyjel výtahem do 7. patra a zabouchl za sebou dveře. Byl pořád ještě z celé příhody vyjevený, a proto prsten vyndal z kapsy, položil ho na stůl, otevřel si plíže a dal se do jeho důkladného zkoumání.

Po čtvrt hodině Jára dospěl k závěru, že na prstenu není nic zvláštního. Nebyl tam také žádný nápis, který by jen trochu naznačoval, komu by mohl prsten patřit. Proto se Jára rozhodl, že hned druhý den, to jest ve čtvrtek, dojde do redakce místních novin a dá tam inzerát, jestli někdo prsten neztratil. Jak řekl, tak udělal. Když vycházel z redakce, byl dosti otrávený. Inzerát stál hodně peněz a pro Járu to byla opravdu velká díra do rozpočtu, ale ten byl ochoten pro poctivost trpět.

Ještě pět dní byl Jára zklamán, protože mu nikdo na inzerát neopověděl. Ale šestého dne večer zazvonil u něj v bytě starý pán v černém a tvrdil, že prsten je dědictví po jeho dávno zesnulé matce a že jednoho dne mu jej ukradl jeden skřítek. Jára pána pozval dál, ale pořád z něj měl pocit, že když mu prsten ukazoval, rozsvítily se mu oči a vypadal, že prsten k něčemu potřebuje, a proto Jára pánovi řekl, aby přišel až příští den v půl čtvrté, že si ještě musí vše nechat projít hlavou. Pán sice vypadal, jako by mu Jára právě šlápl na kuří oko, ale souhlasil. Když Jára za pánem zabouchl dveře, nevěděl, jak se má rozhodnout. Co když prsten pánovi nepatří? Co když ho někde ukradl? Ale co když mu opravdu patří a on mu ho nedá? Jára měl v hlavě tolik otázek, že je ani neuměl spočítat. A co bylo nejhorší, neuměl ani na jednu z nich odpovědět, a protože už bylo pozdě, rozhodl se, že se na vše pořádně vyspí. Tu noc ale Jára neumohl usnout. Převaloval se v posteli z boku na bok, z břicha na záda, ale pořád nic. Najednou se podíval na svůj noční stolek a tam s vlasy legračně rozčuchanými, v zeleném kloboučku a v hnědých kalhotách stojí malý skřítek.

"Co na mě tak čučíš?" obořilo se na něj to stvoření. Jára nevěděl, jak odpovědět, a dostal ze sebe jen větu: "Co tu děláš?" "Co tu dělám?" rozčilovalo se stvoření pisklavým hláskem, "co bych tu dělal? Málem jsi dal můj kouzelný prsten tomu prohnilemu Schwarzgnomovi, který hubí desítky skřítků ročně a bere jim jejich poklady a tajemství. Jednou, když jsem hledal v popelnicí něco k snědku, musel mi prsten sklouznout z prstu. A potom jsi ho našel ty." Teď už skřítek mluvil trochu přívětivějším tónem, a když mluvil, neustále pokukoval po prstenu, který Jára nechal ležet na stole. Jára se podíval, kam skřítkův pohled směřuje, zvedl se z postele a došel pro prsten. Ještě jednou si ho na dlani prohlédl a poté

napřáhl ruku směrem ke skřítkovi. Ten si prsten nasadil na prst a řekl: "Proti Schwarzgnomovi bojují skřítkové již celé roky, ale pořád ho nemohou porazit". Skřítek se na chvíli odmlčel. Najednou se mu oči rozjiskřily tak, že připomínaly novoroční ohňostroj, který Jára vždy sledoval z okna své kuchyně a vychrlil ze sebe: "Protože jsi

dobrosrdečný, poctivý a laskavý, mohl bys nám pomoci. Tak bychom možná Schwarzgnoma konečně porazili." Skřítkovy oči hleděly na Járu s očekáváním a nadějí, jestli bude souhlasit. Jára ten pohled nevydržel, a proto řekl: "No dobře, ale jak se dá takový Schwarzgnom porazit?" "No, to je jednoduché!" zasmál se skřítek. "Kouzelný prsten, který má každý skřítek, má velikou moc." A přitom něco zamumlal, a v tom se uprostřed pokoje objevila želva. "Protože Schwarzgnom je napůl černokněžník, musí se kouzelných prstenů sejit víc. Ale to nestačí, je k tomu potřeba i pomoc dobrého člověka." A želva zase zmizela. Skřítek ještě něco Járovi pošeptal, rozloučil se s ním, dal mu dobrou noc a zmizel. Jára hned usnul.

Když se Jára druhého dne probudil, nasnídal se, vyčistil si zuby, oblékl se a šel zase vyvázet popelnice. Vrátil se domů okolo třetí hodiny a asi v půl čtvrté zazvonil zvonek. Jára hned věděl, kolik uhodilo.

Bohouš mi říkal, že nikdo neví, co se ten den v Járově bytě odehrálo, ale prý několik lidí hlásilo na policii, že okolo půl čtvrté viděli, jak po chodníku běží malý mužíček, který vypadal jako skřítek. Podle výpovědí jich bylo viděno přes dvacet. Všichni svědci ve své výpovědi uvedli, že skřítkové běželi do stejného domu.

Od Bohouše vím, že Jára spolu se skřítky Schwarzgnoma porazili a že skřítek Járovi za to, že jim pomohl, daroval polovinu svého pokladu. Jára se s Bohoušem i Pepou o část pokladu podělil, všichni tři pověsili vyvážení popelnic na hřebík, oženili se a založili rodiny. A žijí šťastně a spokojeně až doteď. Kdo ví, možná že někoho z nich někdy potkáte. A jestli ano, tak je ode mne pozdravujte!

